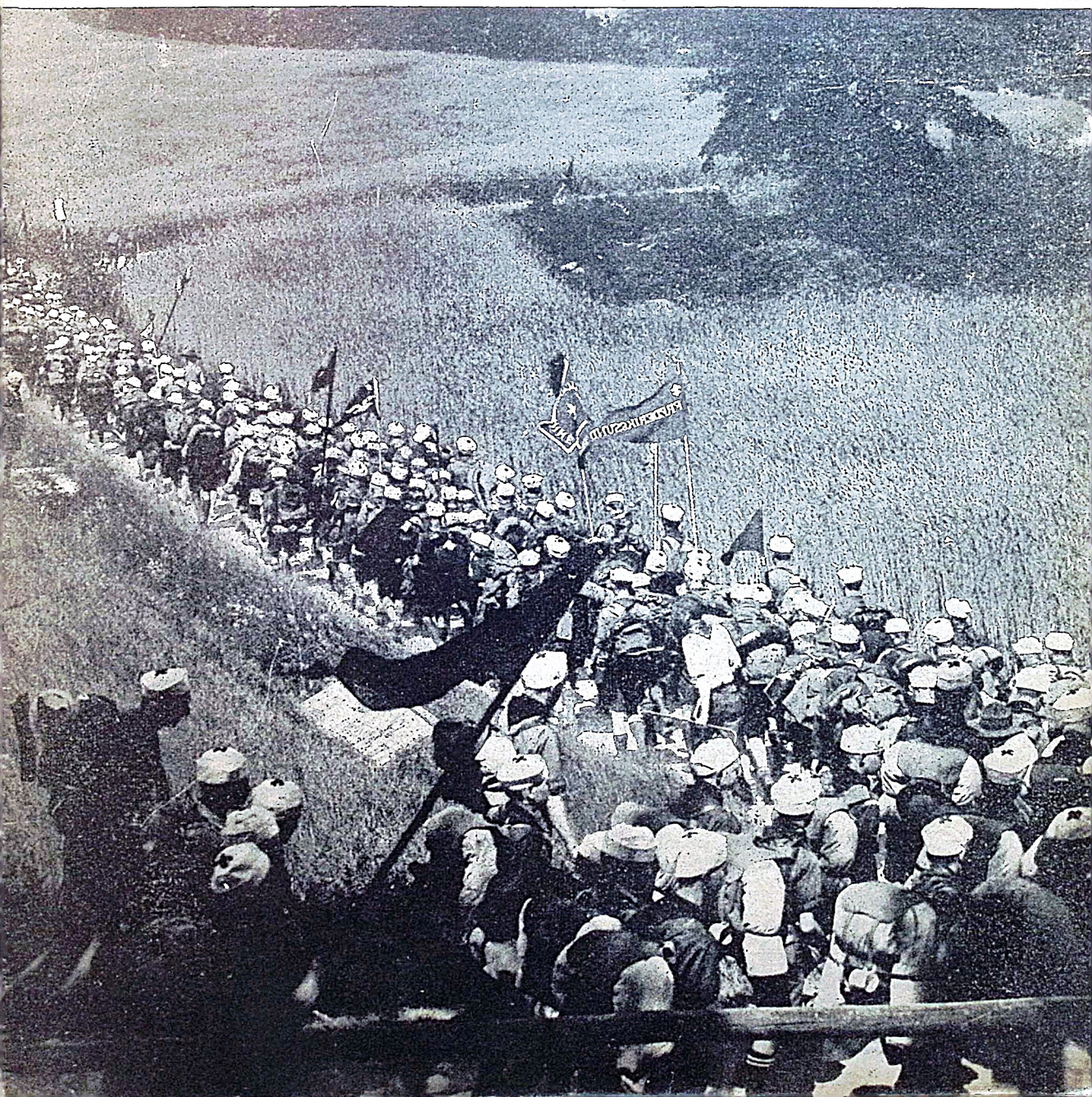

SPEJDERNES MAGASIN

September

1927

Hvor faar du din Spejderudrustning?

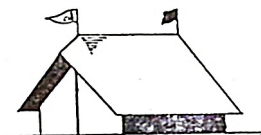
Du kober den naturligvis bedst hvor man har et indgaaende Kendskab til hvorledes Udrustningen skal være beskaffen.

Ved at købe hos os faar du ikke alene den rigtige Udrustning. Du faar holdbare, gode og smukke Ting til de billigst mulige Priser.

Skriv efter vort store illustrerede Friluftskatalog (48 Sider og 250 Illustrationer) Vi sender dig det gratis.

Lembckes Friluftsudstyr

Officielt Depot for det
danske Spejderkorps

Nørregade 15, K. Byen 4986

A/s **HANNIBAL SANDER**
EMDRUP

Telf. Central 605 - Søborg 31, 60 & 61

Reusning - Farvning - Vask

Spejder-Telte

renses og vaskes
hurtigt og billigt

Patruljefører se her!

SPEJDERIDRÆT

Haandbog for Førere

Enhver Patruljefører og Tropsfører
bør eje denne Bog.

Nedsat til **Kr. 3,00.**

Faas paa Korpskontoret.

Uundværlig for Førere.

SPEJDERNES MAGASIN

UDGIVET AF DET DANSKE SPEJDERKORPS

Sommeren er snart endt,

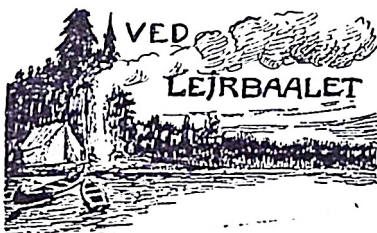
men det var for Korpset og de enkelte Troppene en begivenhedsrig Sommer, og hvis Troppene i deres Tropslejr har vist den samme Dygtighed, som de Troppene, der deltog i Stockholmturen, staar Korpset nu saa stærkt som nogensinde.

Stockholmturen.

Før Afrejsen til Stockholm samledes alle Deltagerne i Turen paa Rosenborg Exerцерplads. Det var en Skare friske og raske Spejdere fra hele Landet, parat til at gaa løs paa en fjorten Dages Eventyrfærd til et fremmed Land.

I de Ord, jeg rettede til dem, lagde jeg dem paa Sinde, at foruden at skaffe sig selv nogle glade og fornøjelige Dage, havde de den Opgave at repræsentere Korpset, det vil sige, alle gule danske Spejdere; men jeg følte mig overbevidst om, at med den Flok, der stod opmarscheret under Kommando af Jens Hvass og en Stab af dygtige Førere, vilde Korpset kun faa Ære af Udenlandsfærden.

Efter en Vandreløjr gennem Värmland og Dalarne naaede jeg selv til Stockholmllejren, en af Lejrens sidste Dage. Det var en Fornøjelse at se den Orden og Præcision og gode Disciplin, der herskede i den store, danske Lejr, og overalt hørte man kun rosende Ord om de danske Spejdere. Det har atter bekræftet de danske Spejders Ry i Udlandet, og hele Korpset skylder disse Spejdere og deres Ledere Tak for det, de derved har gjort for vort gamle Korps.

Søspejderstævnet

blev en Succes. Vore Søspejdere har vist Landspejderne, at ogsaa de er i Besiddelse af Dygtighed paa dette Felt, og vi vil haabe, at dette internationale Stævne ikke alene har skabt mange Ven-skaber mellem Søspejdere fra forskellige Nationer, men at det ogsaa vil bidrage til forøget Vækst af vor Søspejderdivision. Faa Lande byder saa gunstige Betingelser for Søspejdere som vort Land; der hvor andre, som i Polen og Ungarn, maa nøjes med Floder, har vi de aabne Have, og modige Drengene med Sømandsblod i Aarene, har vort Land altid været rigt paa.

Lad os se fremad.

Det er lidt om det, der er sket. Men vi er ikke gamle nok til at sætte os i en Lænestol og være tilfredse med det. Vi har hele Livet foran os og Appetit paa Tilværelsen, og nu begynder jo netop den Tid af Aaret, som kaldes Arbejdsaaet.

Skolearbejdet.

Der er nok at tage fat paa. Først Skolearbejdet. Jeg, der har haft Lejlighed til at arbejde mange forskellige Steder i Verden — Amerika, Tyskland, Danmark og Polen — ved, at man har baade Gavn og Glæde af det, Skolen lærer én, og at det er dumt ikke at tilvende sig alt det, man kan, af Lærdom og Viden i Skoleaarene. Lad være med at være flittige i Skolen for Lærernes Skyld, heller ikke for jeres Forældres Skyld, men først og fremmest for jer egen Skyld.

Amerikanerne har et glimrende Mundheld, det lyder:

„All that is worth doing, is worth doing well“.

og det kan bedst oversættes paa Dansk ved:

„Er en Ting værd at gøre, er den ogsaa værd at gøre ordentlig“.

Som Skoledreng var jeg Sekretær for min Rektor. En Dag bad han mig om et Stykke Papir, og jeg rev et Blad ud af min Notesbog. Der blev siddende et Hjørne af Bladet i Bogen, og Papiret, jeg afleverede, var altsaa ikke helt. Nøjagtigt, hvad Rektor sagde til mig i den Anledning, kan jeg ikke huske, og vilde jeg maaske heller ikke ønske at gengive her for min egen Skyld. Men siden den Dag har jeg bestræbt mig for, „at der ikke mangler et Hjørne“ i det Arbejde, jeg afleverer. „All that is worth doing, is worth doing well“.

Dig selv.

„Kend dig selv“, det Udtryk har sikkert mange af jer hørt og det betyder: „tænk over hvilke Fejl og Mangler, der er ved dig selv“, og som Spejdere tilføjer vi: „og se at ret dem“. Der er mange smaa Fejl, og de er lette at rette, og der er maaske store iblandt, som man ikke synes at kunne faa Bugt med. Men det er ingen Grund til at opgive Kampen. Tværtimod!

Naar I tænker Spejderloven igennem, er der maaske en Del deri, som I synes er overflødig. For Eksempel den Paragraf om at være god imod Dyr. Hvad skal den staa der for, det er da en Selvfølge, at man ikke er ond mod Dyr. Det har jeres Forældre lært jer, allerede da I var smaa, men husk, at Spejderloven er international, og at man mange Steder i Verden ikke er saa langt fremme som i Danmark.

Jeg er for Tiden i Polen, og har set Eksempler paa, at der er Voksne hernede, der ikke er gode mod deres Dyr. Forleden stod en Kusk paa den Fabrik, jeg arbejder ved hernede, og piskede sin Hest ganske umenneskeligt, fordi den ikke kunde faa Vognen i Gang. En af de danske Formænd gav Kusken et velment Skub, saa at han fandt sig selv liggende paa Jorden et Stykke fra, hvorefter Danskeren og et Par Stykker til satte Skuldrene til Vognen og hjalp Hesten med at faa den i Gang.

Saa ganske overflødig er den Paragraf altsaa ikke.

Men der er en Paragraf i vor Spejderlov, som aldrig vil blive overflødig. Det er den sidste: „Vær ren i Tanke, i

Ord og i Handling“. Det er et stort Krav at stille til sig selv, og den, der for Alvor tager denne Kamp op, og ikke opgiver Kampen, selv om Nederlagene synes mange, han kommer til at sande Baden-Powells Ord: Once a Scout, always a Scout. For den Kamp ender ikke den Dag, ens Tid maaske ikke mere tillader en at være med som aktiv Spejder.

Mange Gange synes maaske jeres Liv begivenhedsløst, naar I betænker, at hver Dag sker der over hele Verden Begivenheder af stor Rækkevidde og Betydning. Men glem ikke, at hvor de store Ting sker, staar der Mænd bag, Mænd af fast Vilje og stærk Karakter. Og de to Ting faar man ikke forærende en Dag til sin Fødselsdag, naar man fylder 25 eller 30 Aar. Sin Vilje og sin Karakter styrker man selv, og det er den Kamp, I staar midt i hver Dag, I som andre.

Spejderarbejdet.

Vi har set i Sommer, som vi har set før, at vort Korps er i Stand til at hævde sig blandt andre Spejderkorps, men vi skal ikke derfor lukke vore Øjne for, at der er Lande, hvor Ungdommen er længere fremme end herhjemme. Jeg tænker her paa Vandrehytterne. Overalt i Tyskland, Østrig, Schweiz, i store Dele af Frankrig, Tjeckoslovakiet og Norge er de langt længere fremme end vi. Den Tanke med at skabe Vandrehytter herhjemme har været fremme for mange Aar siden udenfor Det Danske Spejderkorps, men man troede ikke paa, at det kunde gennemføres. Vi skal vise, at det kan gennemføres. Det vil tage Tid, inden

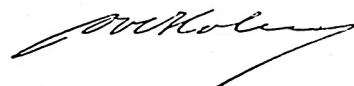
vi over hele Landet har Vandrehytter, men den Dag kommer, da vi kan sige: „Nu er det gennemført“. Det, som andre ikke mente at kunne magte, det har Landets egen Ungdom skabt. Gør hver jert til at skabe Hytterne, saa at de kan staa som Monumenter over, hvad danske Drengene kan præstere ved maalbevidst Arbejde.

Jeg har faaet tudet Ørerne fulde om, at det kan ikke gøres; man kan nok faa Drengene til at tage fat paa at skabe et Hus, — siges der — men de holder op paa Halvvejen. Dertil har jeg kun at svare: „Ja, den Slags Drengene er der mange af nu som tidligere, men jeg kender nogle Stykker, der ikke giver op paa Halvvejen. Det er dem, der skaber et stærkt Korps, mens de er Drengene, og et dygtigt Land, naar de bliver Voksne.“

Korpslejr.

Sommeren 1928 bliver der stor Korpslejr, antagelig i Sønderjylland. Det skulde gerne blive den største Lejr i Norden, større endnu end Jamboree-Lejren i 1924, der stadig staaar inde med Rekorden.

Planerne er under Udarbejdelse, og i næste Nummer af „Spejdernes Magazin“ kommer der en Beretning om denne Kæmpelejr, hvor hvert Minut paa Dagen skal komme til at rumme Begivenheder, man ikke hver Dag faar Lejlighed til at opleve.

PAA SKOLEREJSE MED HARTVIG MØLLER

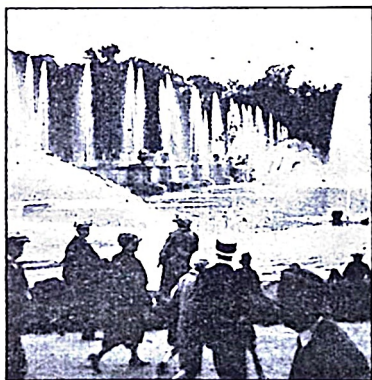
Der er selvsagt stor Forskel paa en Skolerejse og en Spejdertur, selv om det er en stor Fordel at have Spejdere og navnlig gode Spejdere med paa Rejsen. Tyngdepunktet ligger nemlig paa Skolerejsen i langt højere Grad i Turens Kulturudbytte; det gælder først og fremmest om at faa samlet saa mange Førstehaandsindtryk som muligt til Støtte for den Kultur- og Kundskabs-tilegnelse, der er Skolens umiddelbare Formaal. Men ogsaa den legemlige Udvikling ligger indenfor Skolens Rammer, derfor skal Skolerejsen ogsaa byde sund og god sportslig Træning, og heri ligger den tæt op ad Spejderturens Hovedformaal. Dette kommer ganske naturligt stærkt frem i Hartvig Møllers Skolerejser, og det er derfor ganske naturligt, at Redaktøren for dette Blad har ønsket at kunne bringe Spejderne lidt Nyt fra denne Rejse, ogsaa fordi enhver Spejdertur skal byde sine Deltagere saa megen Kulturudvikling som muligt og give dem Lejlighed til at se alt, hvad de

Rektor Hartvig Møller.

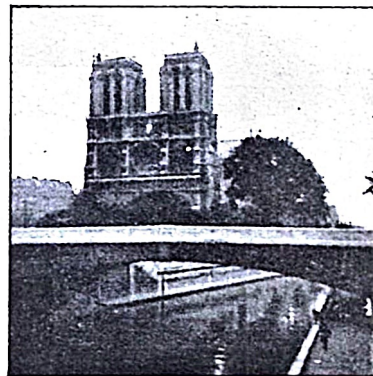
sig hvilken uhyre Fordel Spejdersporten havde givet sine Udpøvere paa en saadan Rejse i Retning af Udholdenhed, Nøjsomhed og Evne til at finde sig til Rette med godt Humør under alle Forhold. Dette er en stor Fordel for de andre og allerstørst for en selv.

Under Udrejsen boede vi i Jugendherberge i Münster i en Kommuneskole. Det var primitivt, men rent og godt, og Skolebetjenten, som selv var Forstander, var mægtig stolt af det og ofrede baade sin Sommerferie og sit Arbejde i Sagens Interesse. Vi laa i en stor Sal paa Loftet under Tagbjælkerne og sov glimrende, og om Aftenen lavede vi selv vores The paa et Ildsted og spiste i en rigtig ordentlig Samlingsstue, hvor der var en saa stor Vaskekumme af Beton paa Gulvet, at man nok kunde skaffe sig en kold Overvaskning. Senere paa Udrejsen overnattede vi i Herberget i Hohenzollernbrüche i Køln. Det tilhørte Foreningen „Naturfreunde“, og det var endnu mere primitivt. Naa, trods Jærn-

Springvandet i Versailles.

dersteg med en 2-Dages Gletschertur over Wildstrubel og Engstlibenalp, samt ved de Lejligheder, hvor vi overnattede i Jugendherberger i Tyskland og i den internationale Spejderhytte i Kandersteg i Schweiz. Lad mig fortælle en lille Smule om disse sidste, Spejderhytten og Jugendherbergerne, og ellers lade Billederne tale deres eget Sprog, og lad mig blot gøre den Bemærkning, at det her som saa ofte før, hvor jeg har været ude med Skoleelever, viste

Notre Dame de Paris.

kan faa med af Menneskeslægtens Kulturfrembringelser og dens historiske Minder. Forskellen kommer særlig stærkt frem ved Opholdet i Paris, Avignon, Marseille og Nizza, hvor vi var almindelige Turister, der boede paa Hotel og kun havde til Opgave at se og lære saa meget som muligt af Arkitektur, Samlinger og Folkeliv. Lighedspunkterne kommer særligt frem under Bjærgturene fra Aosta over Valpelline og Støre St. Bernhard til Orsière og fra Leuk i Rhonedalen over Gemmipasset til Kan-

Paa et af Notre Dames Taarne.

banespektaklet paa den vældige Jærnbros sov vi de trættes retfærdige Søvns paa Gulvet i en stor Sal, der baade var Sove- og Opholdssal, og rene blev vi ogsaa om Morgen, selvom Vaskningen maatte foregaa paa Trappegangen, Mænd og Kvinder imellem hinanden. Det kunde altsaa være og vil da ogsaa blive meget bedre; men baade vi og de andre Gæster tog det, som det var med Venlighed og Gemytlighed.

Paa Hjemrejsen fra Schweiz laa vi de 3 sidste Nætter i Jugendherberger.

Først i Freiburg i Br. i Skolebarakken i en Skolegaard og vi laa der udmærket i gode Senge med 2 Tæpper ligesom i Münster, der var Komfur og Vask, og ogsaa der var det Skolebetjenten, der tog sig af det, holdt det ordentligt og viste sig som en venlig Vært, der viste os Vej i Byen og skaffede os et godt Spisested. Det var smaa og forholdsvis primitive Herberger alle disse tre. Anderledes imponerende stemningsrigt og typisk for den Ungdomsrejsning, der i Tyskland bærer hele denne Sag frem og som er i høj Grad idealistisk og kulturpræget, var Burg Altena, det ældste af alle og ledet af Faderen til dem alle, R. Schirrmann. En skønt restaureret Middelalderborg med Taarne og en Borggaard med en smuk Friluftscene.

„Verdirb uns, bitte, nicht die Luft
Mit Tabak und mit Kneipen Duft“
stod der ved Indgangen paa en Tavle. Og de prægtige Rum indenfor kunde nok stemme Sindet, lavloftede med mægtig tykke Vægge og dybe Vinduer med blyindfattede Ruder. Kachelovne, Møbler og Prydgenstande var altsammen gamle smukke Ting, samlet fra Omegnen, svære Egetræsborde, Kobberkasseroller o. l. og alle fjede sig uvilkkaarligt ind i Helheden og Stedets Ordenskrav. Der var ogsaa gamle herlige Rum til Sovesale, ligesaa pietetsfuldt udstyrede, hvor vi sov sammen med mange andre, bl. a. en Klasse Smaadrenge fra en Kommuneskole. Der var Badeindretning med Karbad og Styrtebad, ah, hvor det smagte os, og en „Burgschenke“, hvor vi nød en solid og god Ret Sulevælling.

I Hamborg havde vi glædet os til at

gøre Bekendtskab med et af Byernes store Jugendherberger, men det blev en Skuffelse. Vi var ikke anmeldt, og der var ikke Plads. Det var ikke Rektors Skyld, han havde skrevet, men den der skulde ordne det for ham, havde glemt det. Saa kom vi til at ligge paa Halmlejer i et Sportslokale i Altona, et meget ordentligt om end spartansk Natteleje, men lidt uhyggelige Vaskeforhold, og det var jo ikke, hvad vi havde glædet os til. Naar jeg tænker tilbage paa dette Bekendtskab med Jugendherbergerne, saa nødes jeg til med det samme at

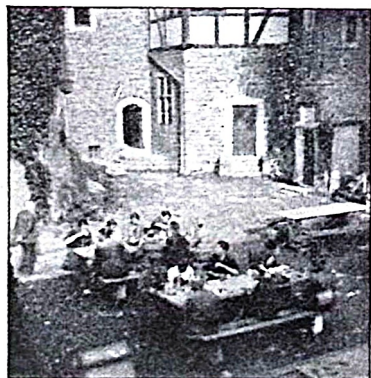
Fru Hartvig Møller og Hr. Richard Schirrmann.

standse op overfor den Tanke, at der i de 16 Aar fra 1911, da de 2 første opstod, er vokset 2.300 op i alle Egne af Tyskland, og med denne enorme Udvikling i Erindring beundrer jeg hele Institutionen og de Mennesker, der har ført det igennem; jeg undrer mig ikke over, at mange af dem er meget primitive, og der er vel mange, der er baade mindre renlige og i det hele daarligere end dem, jeg har set, men jeg noterer i mit stille Sind den Erfaring, at jeg intetsteds har set eller mærket noget Brud paa god Orden og Tone hos alle dem, jeg der har mødt, men alle Vegne saa jeg klare Øjne og venlige Miner med et Præg af godt Kammeratskab. En Type, som vel hænger sammen med Vandrerslivet, og som det vil være godt at møde herhjemme i vore egne Vandrerytter, naar de ogsaa naar frem til at blive et virkningsfuldt Led i Ungdom-

mens Tilværelse — og det vil de og bør de blive.

„Kun for Spejdere“ det var den internationale Spejderhytte i Kandersteg. Det er vel rimeligt, baade fordi den, som den eneste i sin Slags, ikke kan overkomme mere, og fordi Spejderne har Brug nok for den til Konferencer o. s. v. En herlig Hytte paa det vidunderligste Sted, en Idyl mellem Bjærgene. Fuldt Hus af mange Spejdertropper, belgiske, engelske og flere schweiziske foruden os, dejligt Styrtebad og glade Ansigter. Men ellers lidt for „nusset“ og indvendig med loyelig lidt „Festivitas“. Det er mit Indtryk. Et Par unge interesserede schweiziske Førere i Spidsen for Livet derinde, men i Anlægget og Indretningen for lidt til at kalde Drengenes Begejstring, Undren, Respekt eller Varme frem. Det var vist ikke saa meget der skulde til, men noget er der, som vi ogsaa selv har svært ved at faa frem i vore egne Spejderforetagender; det der gør, at Spejderne i den umiddelbare Tumlen og uhindrede Udfoldelse dog aldrig kommer til at savne et Indtryk af det skønne, det, der kalder paa hans Hensynsfuldhed og Respekt. Det er det Kulturpræg, som det er Førerens Sag at skabe over hans Tilværelse og som gør det naturligt og rimeligt, at selv den forkælede Direktørspørn, der hjemme har røget Philip Morris fra han var 13, saavel som Mælkedrenge, der har „smøget“ Flag fra han var 12, forstaar, at i Spejderuniform kan man ikke gøre det som saa mange andre Ting, som man gør, men gjorde klogere og kønnere i at lade være.

Spejder.

I Burg Altena Guard.

Spejderhytten i Kandersteg.

EN RASK DAAD

Under denne Overskrift er der i forskellige Blade fortalt om en Handling, — som ogsaa bør kendes blandt Spejderne, idet den er udført af en tidligere Spejder i 1. Brygge Tropp, *Campbell Skov* Søn af fhv. Maskinmester Skov i Ø. K.; Campbell Skov er nu 19 Aar gammel og sejler som Jungmand og eneste Dansker om Bord paa S/S Newbeggin af England.

En af de kolde Juliaftner havde Campbell Skov Vagt, medens Skibet laa forhalet midt i Hartlepoons Dokker, og det tilkommer Vagten at hente og bringe Besætningen til og fra Land, — og ved 1 Tiden om Natten, da Skov var paa Vej ind for at hente Maskinmesteren, styrtede denne, som vejede over 100 Kilo, ved et Fejltrin fra Bolværket ned i Vandet, og vilde sikkert være gaaet til Bunds, om ikke Skov var ilet til Hjælp med sin Baad, og først efter store Anstrengelser, lykkedes det Skov at faa halet ham op i Baaden.

Næppe var de parate til at sejle, før

der igen blev raabt om Hjælp, og det viste sig ad, at Skibets Telegrafist i Mørket var gaaet samme Vej som Ma-

Campbell Skov.

skinmesteren, og da det var umuligt at naa ham fra Baaden, sprang Skov ud efter ham, dykkede, og først da Manden, som ikke selv kunde svømme, havde været under Vandet for anden Gang, lykkedes det Skov at faa ham fat og bjerget hen til Baaden og op, hvorefter de hurtigst muligt søgte at naa Skibet.

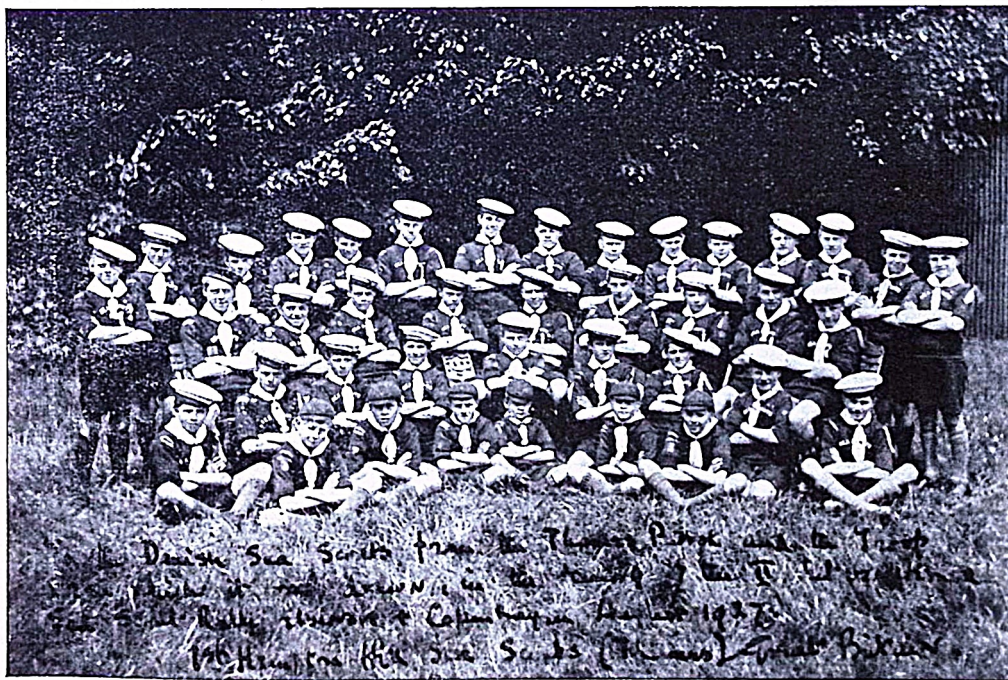
Det var en rask Bedrift, ikke mindst naar det tages i Betragtning, at Skov selv kun var en almindelig Svømmer, og vilde have svært ved at klare sig selv, om den druknende i Angst havde klynget sig til ham.

Det er vel unødigt at tilføje, at Skov senere om Bord er blevet fejret, som Tak for sin smukke Bedrift, — hvad han ogsaa ærligt har fortjent, og da jeg har læst og hørt om denne, glædede mig, og jeg synes hans Oplevelse ogsaa fortjente at blive kendt af de af hans gamle Kammerater, der er uden Forbindelse med Campbell Skov nu.

Viggo Møller,

tidl. Troppsf. for 1. Brygge Tropp.

ENGELSKE SØSPEJDERE — THE THAMES TROOP

The Danish Sea Scouts from the Thames Troop and the Troop which it was drawn in the summer of 1925. The photo was taken at the Royal Albert Hall, London, August 1925. The photo was taken by the Danish Sea Scouts (Thames) and the Troop.

HVO INTET VOVER —

AF R. GORDON CARTER — ILLUSTRERET AF BERT N. SALG

„Ja, en Del af det, De siger, kan være sandt nok“, sagde gamle Andy Bruce, og undersøgte den store, sorte Bil i Udstillingsvinduet. „Climax er en smuk Vogn — ja, meget pæn og god, men jeg er stadig lidt mistroisk. En Bil er en ny Tingest, selv naar den er brugt, og jeg gad vide, om den kan holde“.

„Det er bevist paa Fabrikken“, mente Chester Oakly, „det er en Vogn til strængt, haardt Arbejde, lige den Slags, De har Brug for — en meget bedre Maskine end Deres store, „Herkules“ Vogn. De vil være lykkelig ved at faa en brugt „Climax“.

„Hvorfor blev den sendt tilbage“, spurgte Andy listigt.

„Manden trængte til Penge; lad mig give Dem en Tur til i den,“ foreslog Chester, „jeg skal køre Dem ad de værste Veje i Landet —“.

„Jeg har ikke Tid nu,“ sagde Andy, „men hvis De synes, kan De jo køre den ud til mig i Eftermiddag, og saa skal jeg køre en Tur til med Dem“.

„Det skal jeg gøre,“ svarede Chester.

„Det bliver Sne,“ bemærkede Andy, „ja, det sner allerede, maaske er det bedre ikke at forsøge det.“

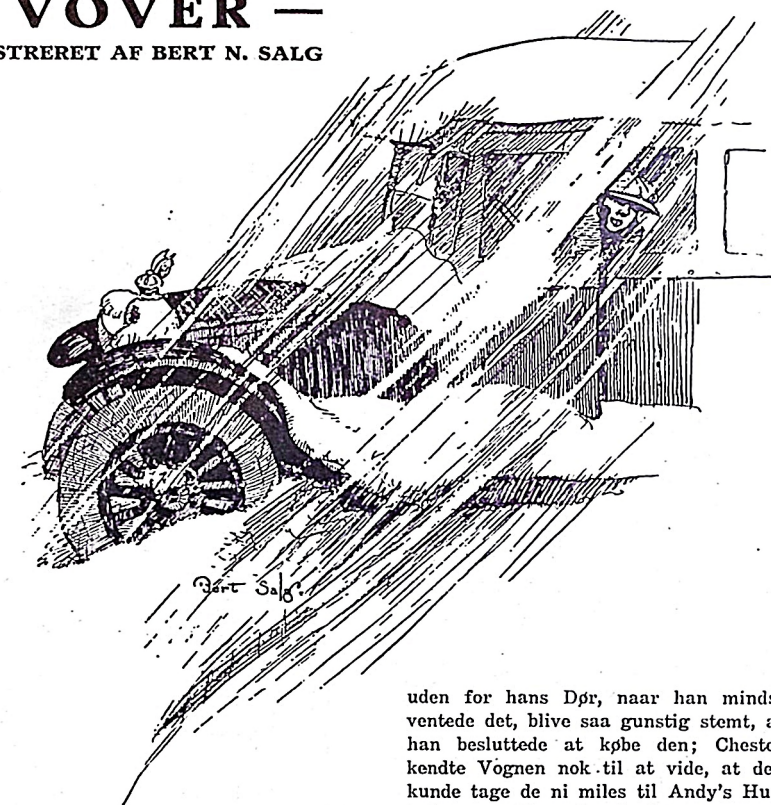
„Mr. Bruce,“ sagde Chester, „der har aldrig været noget Uvejr, der var stærkt nok til at standse en Climax, jeg kommer.“

„Naa, udmærket,“ og Andy Bruce gik ud af Forretningen. Mens hans firskaarne Skikkelse banede sig Vej ned ad Hovedgaden i Derbyville, kneb Chester Oakly Læberne haardt sammen og sagde til sig selv. „Jeg skal sælge ham den Vogn, koste, hvad det vil.“

Chester var blevet færdig med Skolen i Januar og var derefter blevet Repræsentant for Kennedy's Automobilfirma. Indtil nu havde han ikke været særlig heldig som Sælger; nu var det Marts, og han havde ikke solgt en eneste Vogn.

„Det, De trænger til,“ sagde Jim Kennedy samme Formiddag, da Andy Bruce var gaaet, „er større Talefærdighed.“

Chester tænkte, at det Kennedy trængte til, var nogle bedre Vogne, men det sagde han ikke. Naa, Climax Vognen var meget god, og Andy Bruce ønskede en god Vogn. Chester mente, at hvis gamle Timothy Dexter fra Newbu-

ryport ude ved Kysten kunde sælge Varmepuder til de indfødte paa Cuba, kunde han minsandten ogsaa sælge et Automobil til Andy Bruce. I een Retning lignede Chester Automobilhandlere, han holdt af at staa og se ud af Vinduet. Snefnuggene hvirvlede nu ned. Fortovene var allerede dækkede og Vinden blæste Sneen sammen i små Driver. Da Chester kom tilbage efter Frokost sank han i til Anklerner, og da Klokken var tre, laa Sneen saa tæt og tyk, at han mente, det var bedre at telefonere til Bruce og udsætte Prøvekørslen. Han gik hen til Telefonen, men saa kom han i Tanker om, at han saa pralende havde sagt: „der har aldrig været noget Uvejr, der var stærkt nok til at standse en Climax, jeg kommer.“

Chester opgav at ringe. Maaske var Uvejret kun den gunstige Lejlighed, der nu bankede paa hans Dør. Maaske vilde Andy, naar han var kørt gennem Sneen i Climax-Vognen og brugte Hornet lige

uden for hans Dør, naar han mindst ventede det, blive saa gunstig stemt, at han besluttede at købe den; Chester kendte Vognen nok til at vide, at den kunde tage de ni miles til Andy's Hus, hvis nogen Vogn kunde det.

Han kaldte paa to Mekanikere, Johnny Bill og Tim Brophy, og lod dem sætte Vognen ud i Garagen bag Butikken. Der fyldte han Tanken med 30 Liter Benzin og prøvede Motoren.

„Den spinder som en Kat,“ sagde Tim, „hvor langt skal du?“

„Til Bruce's Gaard.“

„Naa,“ bemærkede Tim, „jeg haaber ikke, den gaar i Staa for dig.“ Han syntes at tvivle.

Johnny Bill var mere end tvivlende. „Hvis jeg var dig, Chester,“ sagde han, „tog jeg Proviant med til to Dage. Her —“ Og fra en Kasse paa Gulvet tog han en Daase med saltet Kød og en anden med tørt Brød og kastede det ned bag i Vognen.

Jim Kennedy kom netop da ind, og efter at Chester havde fortalt ham, hvor han skulde hen, spurgte han: „Har De nogensinde været den Vej før?“

„En Gang,“ svarede Chester. „Vær ikke saa bekymret, Mr. Kennedy, det

skal nok gaa godt. Jeg skal sælge den Vogn for Dem."

"Godd," sagde Kennedy, "saa kør, nu har De forpligtet Dem." Det var ikke meget beroligende, men Chester havde Mod. Da han bakkede Vognen ud, tænkte han paa det Indtryk, han vilde gøre paa Andy Bruce, saa optaget var han, at han bakkede ind i Johnny's Konserverkasse og masede den haardt ind mod Muren.

"Naada," skreg Johnny, "hvad laver du dog."

Men Chester vinkede blot med Haanden, traadte paa Speederen — og var i næste Øjeblik ude i de hvirvlende Snefnug. Jo, Climax var virkelig en god Vogn, og med denne Tur vilde han overbevise den stædige og skeptiske lille Skotte.

Da Chester var ude af Byen, drejede han ind paa den østlige Vej, der førte langs Kysten. Vejen var øde, Sneen havde udslettet alle Spor, men Vognen banede sig selv Vej, og gjorde det godt. Paa højre Side brølede Atlanterhavet, og paa venstre føg Sneen sammen i store Driver. Sommervillaer kom tilsyne som hvide Bunker foran ham og for bagud — Spøgelser fra lykkeligere Dage. Ved en Drejning af Vejen løb Chester uventet ind i en Drive. Vognen sagtnede Farten og tøvede. Hjulene spandt, men han gav den mere Gas og den kom lykkeligt igennem. Men nu blev Driverne hyppigere, og for en Sikkerheds Skyld tændte han Lygterne. Ikke et Øjeblik tvivlede han om Vognens Dygtighed, men han ønskede, at han var taget af Sted noget tidligere paa Dagen. Det var allerede ved at blive mørkt.

Men selv den Opgagelse foraarsagede ham intet Ubehag, han glædede sig ved at det vilde være mere stolt at komme til Bruce, naar Mørket var faldet paa. "Hop ind og lad mig demonstrere Climax for Dem," vilde han sige til Andy, og Andy vilde sandsynligvis udbryde: "Hva', vil De ha' mig med i et Vejr som dette." Hvortil Chester vilde svare saadan noget som: "Lidt Sne og Mørke gør ingen Forskel, naar De sidder i en Climax."

Vejen løb en Fjerdingvej gennem Villakvarteret, Chester smilede ved dets uddøde Udseende, mens han for fremad; han saa paa Speedometret og smilede igen, der var kun tre miles til Bruce's Gaard.

Han drejede til venstre for at undgaa

en Drive, og idet han gjorde det, standsede Motoren, den gik atter lidt og standsede saa igen. Chester mistede pludselig al Lyst til at smile, han var maalløs, Motorskade var det sidste, han vilde have tænkt sig. For at gøre Sagen værre, var Sneen føget sammen paa flere Steder, en Drive saa ud til at være tre Fod høj. Chester fik Motoren igang igen og kom igen den forreste Del af Driven, men da Baghjulene kom ind i Sneen, standsede Vognen helt.

Forgæves prøvede Chester at starte den. I fem-ti Minutter prøvede han alt, hvad han kunde tænke sig, for at faa den til at gaa. Han var ikke Automobilexpert; i Virkeligheden vidste han kun, hvad han havde erfaret i de to Maaneder hos Kennedy. Han ønskede, han havde taget Johnny Bill med, Johnny var en første Klasses Mekaniker — een af den Slags, der kan røre noget, et eller andet Sted i Vognen og faa Motoren til at gaa, til stor Forbavselse og Forvirring for Ejeren.

Efter tyve Minutters forgæves Arbejde var Chester nødt til at tilstaa, at han var i Klemme. Han lod sig dumpe ned paa Forsædet og blæste paa sine stivfrosne Fingre. Ja, han var sandelig i Klemme! Tre miles fra det nærmeste beboede Hus, og det endda Andy's Hus, for hvem han havde pralet af Vognens vidunderlige Værdi. Chester besluttede, at han vilde blive ved Vognen hele Natten hellere end prøve at naa Andy's Hus.

Jo længere han sad der, jo tydeligere indsaa han, at han maatte blive der, hvad enten han vilde eller ej. Stormen tog til, og Mørket blev hurtigt tættere. Der var ingen Chance for, at noget andet Automobil vilde komme den Vej; i Løbet af en halv Time vilde det være umuligt for en Vogn at komme igennem. Chester gøs. Snart vilde Vognen være lige saa kold som Sneen, der langsomt lagde sig op om den. Der var et tykt Tæppe paa Bagsædet, og han havde en varm Overfrakke, men alligevel —

Han aabnede Døren og saa spekulativt gennem Sneen paa en lav Bygning paa højre Side. Med noget Besvær læste han det tilsnede Skilt over Døren "Hagedorns Dansesal". Han kom i Tanker om, at han havde været paa det Sted en Sommeraften for et Par Aar siden, og han huskede, at der i den ene Ende af Hallen var en stor Pejs. Chester tog øjeblikkelig sin Beslutning. Han tændte

sin elektriske Lommelampe og tog Tæppet fra Bagsædet. Faa Øjeblikke senere stod han ved Husets Tærskel med Tæppet over den ene Arm og Johnny's Proviant i Lommen. Han prøvede Døren og Vinduet paa venstre Side, begge var lukkede, som han havde ventet. Men med Enden af sin Lygte knuste han een af de smaa Ruder i Vinduet, fik Haanden ind, og løftede Haspen af, aabnede Vinduet og klatrede ind. Brrr. Det mørke, kolde, tavse Rum fik ham til at gyse.

Det første han gjorde, var at forsikre sig om, at han havde Tændstikker. Saa begyndte han at se efter Brænde. Paa Pejsen var der en halvbrændt Klods og noget Trækul, og efter en omhyggelig Søgning rundt i Værelset fandt han nogle gamle Aviser, nogle korte Bjælker, et ituslaaet Bord og en Kasse. — Brændsel nok, mente han, til at vedligeholde en svag Ild Natten igennem.

Da Flammen slikkede op gennem Skorstenen, satte han en Bjælke for den ituslaaede Rude, saa satte han sig ned, rullede sig ind i et Tæppe og tænkte over sin Dygtighed som Automobilsælger.

Han smilte barskt til de dansende, springende Flammer og til de dansende Skygger paa Gulvet — dansende syntes det, til Musik fra Vinden og Sneen, der slog mod Vinduerne. Med sin Lommekniv aabnede han saa Konserverdaaserne og begyndte at spise. Aldrig før havde Dansesalens raa Vægge været Vidner til en saa mærkelig Scene — dansende Flammer og Skygger og en fortabt Automobilsælger, der indtog Forfriskninger i Form af tørt Brød og saltet Kød.

Henimod Klokken ti hørte det op med at sne, og før Midnat tog Vinden af, og Maanen kom frem, stor og klar, og fik Bunker og Driver til at glimte. Da Maanen gik hen over Himlen lyste en bred Stribe Lys paa de hængende Gløder paa Ildstedet og bevægede sig saa hen over Gulvet til et sammenrullet graat Tæppe under hvilket Chester sov trygt. —

Han blev vækket ved Lyden af Banken. Han aabnede Øjnene og saa, idet han løftede Hovedet, ind i stærkt Sollys. Faa Minutter efter saa han et Ansigt mod det Vindue han havde knust, saa aabnedes det, og en bred, firskauren Mand stak Hovedet ind. Chester rystede sig fri af Tæppet og rejste sig. "Mr. Bruce!" udbryd han. "Naa, Chester, stadigt i Li-

ve?" sagde Andy Bruce. „Det glæder mig, min Ven." Han holdt Vinduet aabent, mens hans Søn, James, Faderens udtrykte Billede, kravlede ind.

„Hvordan kunde De vide, jeg var her?" spurgte Chester forbausset.

„Kennedy ringede langt henimod Midnat," svarede Andy, „han sagde, at De var startet for at sælge mig Vognen, og ikke var kommet tilbage. Jeg kunde ikke sove for at tænke paa Dem, saa stod James og jeg op, spændte Hestene for Slæden — og her er vi."

Chester saa taknemmeligt paa dem.

„Saa Climax kunde ikke rigtigt ta' den," sagde Andy med et muntert Glimt i Øjnene.

„Nej," svarede Chester, „den gik i Stykker for mig, Mr. Bruce, „jeg er glad nu, at jeg ikke solgte Dem Vognen."

„Godt gjort, syntes jeg, at komme saa langt i det Vejr," bemærkede Manden.

„Min Vogn kunde ikke have gjort det." „Det ved jeg. Climax gik udmærket, indtil Motoren gik i Stykker. Jeg er ked af, at jeg nogensinde bad Dem købe den."

Gamle Andy saa til Siden hen til sin Søn: „Vilde De sælge den til mig nu, Chester, hvis jeg gav Dem et Bud?"

„Jeg kunde ikke anbefale den særlig højt," svarede Chester.

„Det er mig det samme," sagde Andy, „James og jeg har set paa den, og vi vil have den, maaske ikke helt for Kennedys Pris, men nær nok til, at det kan være en god Forretning for Dem at sælge den." Chester saa forbausset paa ham.

„De ved," fortsatte Bruce, „selv de bedste Vogne kan ikke gaa langt uden Benzin i Tanken.

„Men der var Benzin i Tanken," svarede Chester, „Jeg kom selv 30 Liter i, før jeg kørte."

„Naa, den er tom nu," svarede Andy, „kom og se." De gik ud til Vognen; den var næsten skjult i en Drive paa den ene Side, men bagved var Sneen skrabet til Side nok til at læse Nummeret.

„Jeg vilde være sikker paa, at det var Deres Vogn," forklarede Andy, „og da jeg skrabe Sneen bort, lagde jeg Mærke til dette." Han pegede paa Tanken.

Chester huskede paa Johnny's Kasse, som han havde maset mod Muren; der maatte have været to Søm i Kassen og de havde lavet Huller i Tanken.

„Hvordan er det sket?" spurgte Andy.

Da Chester havde forklaret det, sagde Manden: „Tror De Vognen kunde gaa

hjem til mig ved egen Hjælp, hvis vi stoppede de Huller og fyldte noget Benzin paa?"

„Nej," sagde Chester, „det kunde ingen Vogn i de Driver! Men Climax kunde have gjort det i Aftes."

„Ja," sagde Andy, „Chester, De er den Slags Sælger, som jeg kan lide at gøre Forretninger med. De er hæderlig."

To Timer senere var Vognen hos Andy Bruce, og Chester var ved Telefonen for at fortælle Kennedy om sit Held. Han havde ikke tænkt paa, da han begyndte for to Maaneder siden, at han skulde sælge sin første Vogn i et Sommerhus om Vinteren.

Oversat fra „Boys Life" af

Ellinor Østergaard.

SOMMERENS

BILLEDBOG

En Tak fra to japanske Spejdere.

To japanske Spejdere, som rejste her-til i Anledning af Jamboreen, kom til at holde saa meget af Danmark, at de blev her, da deres Kammerater tog hjem. Siden 1924 har de to Japanere været Landvæsenselever, og først nu rejser de, efter endt Uddannelse, tilbage til deres fjerne Fædreland.

Forinden Afrejsen har de sendt Korps-
set, d. v. s. jer følgende Tak:

Esbjerg, d. 9. Aug. 1927.

Kære Spejder!

Hvor Tiden iler! Siden den store „Jamboree“ i 1924 er der allerede gaaet 3 Aar. I al den Tid har jeg været her og været Genstand for en mageløs Velvilje fra Deres Side, saa at jeg nu uden Hindring har naaet det første Maal paa min Vej.

Tak, Hjertens Tak, kære Spejdere, for al den Hjælp, der har bidraget saa meget til, at det er sket!

Nu skal jeg til at skilles fra Dem og fra Deres dejlige Land med sin varm-hjertede Befolkning. Rejsen mod Øst skal nu begynde, men mit Hjerte bliver dog her; der er saa meget, jeg gerne lærte, meget, meget grundigere.

Ved at tænke tilbage paa de svundne 3 Aar; mindes jeg med Glæde, at der har været Fremgang i Forbindelsen mellem Dem, kære Spejdere, og mit eget Land, Japan.

I Fjor besøgte en dansk Flyver mit Land, og nu i dette Foraar har De sendt Deres smukke Flag til Spejderne i Japan. Idet jeg paa det hjerteligste takker Dem for denne store Venlighed, tillader jeg mig ogsaa at udtrykke Haab om, at denne Forbindelse maa uddybes og styrkes.

Naar jeg nu kommer hjem, bliver der overordentlig meget for mig at tage fat paa, men hvorledes det end gaar, skal

jeg dog nok se at faa Tid til at arbejde for Spejderbevægelsen.

Skulde det ske, at nogle af Dem kom til at rejse i Østen, saa besøg endelig ogsaa Japan, og om De vil besøge mig og mine Spejdere i Hokkaido, saa skal jeg byde Dem velkommen med begge Hænder. Vær saa god at komme! Det beder jeg Dem om endelig at gøre Alvor af.

Idet jeg nu forlader det kære Danmark, kan jeg ikke andet end opsende en Bøn om, at De altid maa have det godt i alle Henseender og samtidig takker jeg Dem alle endnu en Gang.

Deres Kammerat

Isamu Adachi

Takase Adachi,

Adr. Riyamunai, Iwanai, Hokkaido,
Japan.

Gillwell.

I September afholdes der et Stævne for alle Førere, der har modtaget Wood-badges.

Stævnet arrangeres af K. F. U. M-

Spejderne med week-end-Lejr den 24-25. i Hjortekær.

Mr. J. S. Wilson, Chefen for det engelske Gillwell-Kursus deltager i Stævnet.

Der arrangeres ligeledes en Sammenkomst for Førere fra Det Danske Spejderkorps og for K. F. U. M.-Spejderne.

Italien.

Nogle italienske Spejdere havde i Vinter Lejlighed til at gøre en virkelig good-turn, da en frygtelig Ulykke ramte den lille By Bari i Apulia-Distriktet. Vedholdende Regnskyl forårsagede en Oversvømmelse saa voldsom, at Smaahuse forsvandt, Kældere styrtede sammen og selv store Huse ødelagdes. Ca. 30 Personer omkom i Vandmasserne, der væltede ind i Gaderne, eller knustes i de sammenstyrtede Huse. Straks da Ulykken indtraf i den tidlige Morgen, stillede Byens 3 Spejderførere sig til Disposition for Brandvæsenet og den lille militære Garnison, men allerede Kl. 8 var hele Troppen paa Benene for at hjælpe, og det uden at der var nogen, som havde anmodet dem om Bistand.

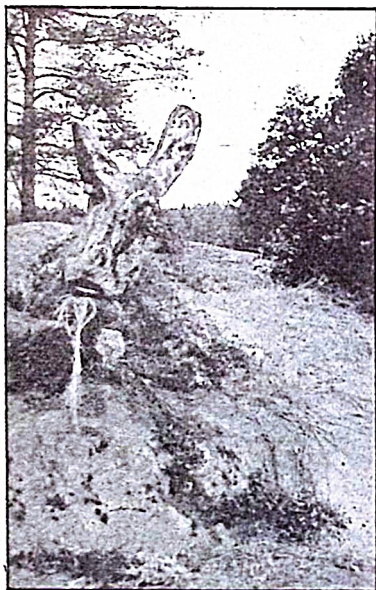
Spejderne gjorde Tjeneste i samfulde 10 Dage med en daglig Arbejdstid paa 11-12 Timer; gamle Folk og Børn maatte reddes i Baad fra de oversvømmede Huse, af og til under stor Risiko, og Gang paa Gang maatte Spejderne ud i det iskolde Vand. En Ulveunge paa 10 Aar udmærkede sig særligt ved i flere Timer at arbejde i Vand til midt paa Livet under en Hvælving, der var ved at styrte sammen. En Soldat var blevet sat til dette Arbejde, men han havde opgivet det. — Byens Autoriteter anerkendte Spejdernes Virksomhed i høj Grad og gav en særlig Indberetning til Regeringen om Spejderne. — Selv den stedlige Presse, som er fascistisk og derfor spejderfjendtlig, karakteriserede Spejderne som nogle glimrende Gutter.

FRA DEN SVENSKE JUBILÆUMSLEJR

ENKELTE SPREDTE INDTRYK AF EN GAMMEL SPEJDERFØRER

Var jeg blot menig Spejder, eller havde jeg blot været det i mine Drengesaar — desværre, dengang var der ikke noget, der hed Spejderbevægelse, og da den endelig kom, saa var jeg for gammel

— af Aar vel at mærke — til at blive Rekrut, jeg begyndte mit Arbejde indenfor Spejdernes Kreds som Tropsfører, og det er nu ca. 10 Aar siden. Men jeg gentager — var jeg blot menig Spejder, for hvor har de det egentlig godt. Det fik jeg først rigtigt Øjnene op for under Stockholmsfærden; thi paa denne Tur var jeg for første Gang menig Spejder, var tildelt en Brigade som enhver anden, stod op, naar Reveillen lød, gik til Køjs, naar de blæste Retræte, maatte holde Teltorden, rense Sild og skrælle Kartofler — herlig fri for om Natten at tumle med sprælske Tal og vanskelige Planer for de kommende Dage, fri for at holde Tale og alle Repræsentationspligter — fri, bare fri — fri — menig Spejder. I skulde til Tider skønne lidt mere paa det!

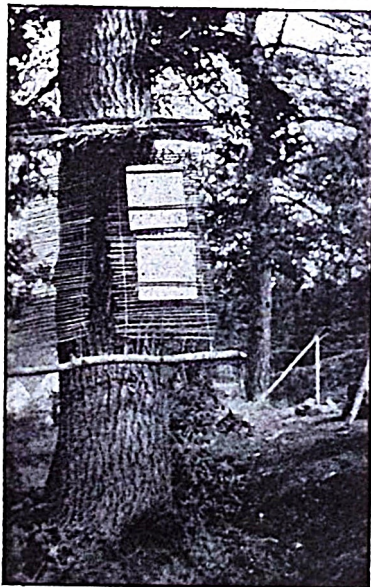
I denne Lejr fik jeg altsaa lidt Tid til at se mig om, talt med mange og lært ikke saa lidt. Skal vi endnu engang snakke lidt om Lejren og først og fremmest være enige om, at den var en stor Oplevelse. Gør det saa noget, at vi maa ske ikke er enige om alt? Jeg har nu engang til Sædvane at snakke lige ud om det Hele.

Store Lejre — Smaa Lejre.

Man kan diskutere vidt og bredt om de store Lejrsmøder Berettigelse. Nogle er glade for dem med alle deres brogede Indtryk og imponerende Massevirkning, andre finder først den rette Spejderidyl frem, naar en lille Patrulje lever sit eget Liv ved Skov og Strand.

Internationalt Broderskab.

Givet er det imidlertid, at disse store, internationale Lejre i høj Grad bidrager til at gøre de stolte Ord til Sandhed, at alle Spejdere er Brødre. Det saa man i Lejren ved Saltsjöbaden. Der blev

knyttet mange Venskaber mellem Spejderne fra de forskellige Lande, og blot en lille Procent faar videregaaende Betydning, er vi straks et Skridt længere fremme. En god Idé var det at

indføre den Eftermiddag, hvor de forskellige Tropper skulde invitere de fremmede Landes Repræsentation til kammeratligt Samvær.

Skriv.

Hør mit Raad — har I faaet jer en fremmed Kammerat og lovet ham at skrive, saa hold jert Løfte. Netop det Bekendtskab kan maaske ad Aare faa den største praktiske Betydning for dig.

Blandt Fortidsuhyrer.

Se lidt paa de hosstaaende Fotografier — det er kun enkelte af dem, jeg tog, naar jeg stille og rolig vandrede rundt for at gøre mine Iagttagelser. Mere og mere kommer den „Sport“ frem

at pryde Lejren med saadanne „hellige Dyr“ eller originale Totempæle. Og her i Lejren ved Saltsjöbaden kunde man virkelig se originale Paafund — rædselsindgydende, ildspydende Drager, lumske Slangar, der drastisk bugtede

var det at konstatere, hvor mægtige Fremskridt Spejderne har gjort, naar det gælder ved simple, selvavede Ting at indrette sig praktisk og behageligt. Jeg har altid været en Tilhænger af „Klar dig selv“-Typen — Robinson Crusoe paa den øde Ø.

Hostaaende Foto er kun et af de mange Eksempler, jeg saa. Fikst fundet paa — Opslagstavlen, lavet af Sivstumper, hvorimellem Dagsbefalingerne saa let kunde sættes ind. Og det er, som sagt, kun et af de over 100 forskellige fikse og praktiske Ting, jeg saa.

»Kritik« — eller godt Humør.

Det var lidt om, hvad jeg saa. Hvad jeg hørte? Ja, det var ikke altsammen af det gode. Der var for mange kritiske Bemærkninger. Kan hende der var Baggrund for nogle af dem, men hvorfor er det absolut nødvendigt at komme frem med dem og diskutere dem Spejder og Spejder imellem. Det er negativ Kritik — lad de ansvarlige Førrere alene om det og husk det gamle, franske Ord: „tout comprendre, c'est tout pardonner“ (at forstaa alt — er at tilgive alt). I kan være evigt forvissede om, at det er ikke let at organisere saa stor en Lejr og fuldføre den, saa selv de mindste Enkeltheder ikke glipper. Skulde „lille Peder“ saa endelig en Dag faa sin Pølse en Time forsent — saa er han efter min Mening mere Spejder, hvis han tager det med det herlige, ukuelige Smil,

end hvis han giver sig trist, surmulende Kritik i Vold.

Spejdernaand.

Men jeg hørte ogsaa andet, og det ly-

Den norske Spejderchef, Pastor
Møller-Gasmann.

deres slimede Krop mellem Trærnes Grene, Hoveder af forhistoriske Dyr o. s. v. — allesammen lavede af Grene, fundet i Skoven.

Klar dig selv.

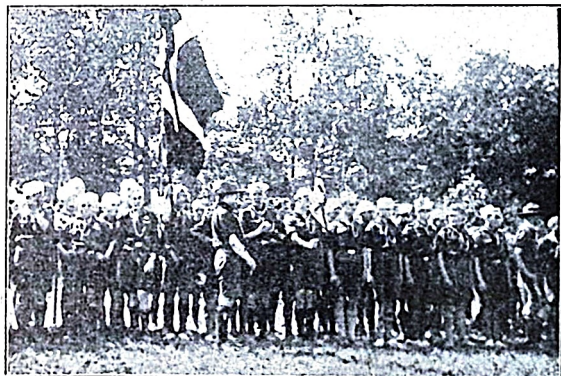
Se, det kan nu være godt nok og morsomt nok. Men endnu mere interessant

Den svenske Spejderchef i K. F. U. M.-
Spejdernes Lejr.

der endnu i mine Øren — Danskernes humprfyldte Sang og glade Raab. Det var der den rette Spejdernaand over, og hvor smittede det ikke alle de andre. Og jeg ser endnu for mig Jens Hvass — han var en glimrende Type paa en Spejder og var os en pragtfuld Førrer.

Den store Rævejæger.

K. F. U. M.-Spejdernes-Hold.

Optøget der hentede „B.-P.“

Clicheerne (il ovenstaaende) Billeder venligst laant os af Væbneren.

JENS HVASS OM JUBLOLEJREN

I Nordisk Spejdersport skriver Jens Hvass om Jublolejren:

Hvor laa Jublolejren dog pragtfuldt. — Det var tydeligt at mærke, at vore svenske Kammerater i første Instans havde lagt Vægt paa at finde en Lejrplads i smukke Omgivelser — og det var lykkedes. Spredt ind under gamle Ege og paa skovomkransede Marker laa de hvide Telte. Ingen kedelige rette Linjer i Landskabet. Alle Afgrænsninger behageligt bløde og afrundede, og saa overalt, hvor der ikke var Lejr, Klipper med Birk, Gran og Fyr, hvis da ikke selve Skærgaarden med sit friske Vand skar sig helt ind til Lejrpladserne.

Det store Lejromraade.

Lejromraadet var meget stort — og dette betød igen store Afstande for Afhentning af Fødevarer, store Afstande til Samlingspladsen, og betingede et ret stort System af Rørledninger til Lejrens Vandforsyning. Alt dette gjorde, at Lejren ingenlunde var let at administrere; og naar man endvidere tænker paa, hvad et saadant Om-

raade nødvendigvis maa kræve af Mandskab, naar der virkelig skal holdes Vagt i Lejren, og naar man hører, at alle Fødevarer kom fra Stockholm, først i 20 Min. med Tog, saa 10 Min. pr. Baad, saa Tilkørsel — ganske vist kun 100 m — til Depoterne, og saa endelig Fordelingen til de forskellige Lejre — ja, saa forstaar man, at den svenske Ledelse ved denne Lejrs Etablering — en Lejr paa 3-4000 Spejdere, havde paataget sig en stor og ingenlunde let Opgave.

Uvilkaarligt blev der under Opholdet i Stockholm Gang paa Gang draget Paralleler med Jamboreelejren i 1924, men flere glemte ofte, inden deres Dom faldt, at huske, at selv om der var en hel Del flere Spejdere med i Jamboreen, saa var Forholdene relativt saa uhyre meget lettere den Gang. Tænk hvor samlet og godt begrænset den laa med saa godt som ingen Afstande!

Alt dette er kun sagt, for at vi kan vurdere det virkelig store og gode Arbejde, som Svenskerne har udført.

At det kneb den første Dag med Madudleveringen er den Slags Begynderfejl som gøres, men hvem har taget Skade af det? Absolut ingen, og for mig var det noget af det glædeligste ved hele Lejren, idet vi virkelig fik et Bevis paa, at det danske Humør, trods alt, ingen Frase er.

Drengene tog denne Episode med den halve Madpakke, som de levede paa fra tidlig Morgen til 5 Eftermiddag, med virkeligt godt Humør til trods for Rejsen, der varede fra Kl. 7 Aft. til 12 Middag og som ikke gav Anledning til mange Timers Søvn.

Næ, Humøret fejlede ikke noget indenfor den danske Lejr, spørg blot Fyenboerne, der lød altid Sang og Latter fra Brigadernes Lejre, og Udlændingene besøgte i større og større Skarer de enkelte Lejre.

We want to see B. P.

Morsomt var det, da vi hentede den gamle General til vort danske Lejromraade. — Der gik Rygter om, at B. P. var blevet træt af at gaa rundt i Lejren og ikke vilde naa til os, men saa udrustede vi et stort Togt og hentede B.-P. hjem til vor Lejr siddende, bredt smilende, paa en sammensurret Bærebør, baaret af 30 stærke Mænd.

Vellykket var vor fæte nationale danoise, hvor Aage Jørgsensens Negerbørn, Højttalerens Cirkus og Sofus Grønlænder med Harmonikaen, og alt det andet fornøjede vore Gæster fra alle Dele af Lejren.

Hagemeister som Dykker.

Slid var det, naar vore 60—70 Mands store Provianttog under Herveys Kommando kom hjem til Lejren med Kærrene fulde af Madvarer, men overanstrengte var der ingen, der blev; det skulde da lige være Hagemeister, da han dykkede ned for at pille en Staaltrøse ud af Skruen paa Vanddamperen, der forsynede Lejren med Vand, og var 2 Timer i Vandet; for vi andre 100 Mand, der ikke kom til at tynge ned paa Baaden, blev da ikke udmattede.

Stockholm.

Stockholmerbesøget var vellykket, og hvor har de dog et herligt Raadhus deroppe, men jeg tror Drengene fik mere ud af de tropstvis Ture til Hovedstaden et Par Dage senere.

Nederlag i Vandpolo og Svømning. Fodboldsejr.

I Vandpolo og Svømning kunde vi ikke klare Svenskerne, og jeg var ærlig talt nær ved at synke ned gennem Badeanstaltens Tremmegulv, da vort Hylekor taktfast ud over Forsamlingen raabte det i Lejren fabrikerede Raab: „G — umbe — gumbe — K — asse — kasse — Gumbekasse — Danmark skal paa første Plads, dette skylder vi Jens Hvass“, og vi saa vel at mærke kronisk kom ind med en dansk paa en af de sidste Pladser hver Gang. Naa, svømme kunde de Svenskere, og Vandpolo havde ingen af vore Folk været med til før, og saa klæde vi da endelig Svenskerne ret alvorligt med 5-1 i Fodbold Dagen efter.

Lejrens Mænd.

De svenske Ledere var meget sympatiske; der var den alvorlige Lejrchef Thiel, den smilende Spejderchef, Lieberath, og den blege Ekeröth, og saa vor gamle Kending fra Hindsgaul, Ragnar Nymann, der her i Lejren var Vagtchef og Døgnet igennem raadede over 45 danske Spejdere.

Brigaderne.

Brigadeinddelingen paa 50 Mand, der maatte holdes grundet paa Proviantfordelingen og andet, syntes at staa sin Prøve ganske godt. Lettest kom Samfølelsen i Stand i de Brigader, hvis Troppe til daglig havde Kontakt med hverandre, saasom 1ste Absalon — Vesterbro — Østerbro — Fyen — Lillebælt og Roskilde, men selv indenfor de fleste Brigader med flere Troppes fra vidt forskellige Divisioner, opstod der det bedste kammeratlige Sammenhold og „Brigadeaand“. Selvfølgelig var de blandede Brigader paa Forhaand handicappede i f. Eks. Lejrindretning, og det varede noget inden Hittapaasomheden her blev rigtig udnyttet, men sikken en Forskel paa de første Par Dage. Anden Dagen efter Ankomsten kom jeg ind i 5. Brigades Lejr, og saa, at der intet Skub var i Indretning eller Udsmykning af Lejren og foreholdt Schwartz dette og viste hen paa Naboernes Lejromraade. „Ja, det har du skam Ret i, og vi er alle her saa rørende enige om, at vi trænger til at lære noget og tage fat, men kom igen i Morgen, saa skal du se.“

Der kom ogsaa udmærket Skub i den Brigade.

Slut op om Tropslejr.

Naa, men jeg holder nu af de Troppes, der rejste til Stockholm med over 70 pCt. af Styrken, og det var der en halv Snes Troppes, der gjorde. Det ødelægger ofte alt for meget for Troppens Sommertur, naar 4—5 Mand, hvoriblandt ofte flere Patruljeførere tager ud, medens Resten bliver hjemme. Pekuniære Vanskeligheder kan jo gøre noget; men 40 Kr. for den Tur, kan man nu ikke kalde dyrt.

Samarbejdet.

Maa jeg saa, inden jeg slutter, takke Lundby — Dyredoktoren og Aage Jørgensen — for godt Samarbejde under Stockholmerfærden, og takke vore Hjælpere blandt Korpssets Førere: Krebs — Rohde — Hagemeister — Baldrup — Hervey — Højgaard og Wedervang, samt vor omsorgsfulde Læge, Dr. Niels Svith, for god Bistand.

En kritisk Gennemgang af de enkelte Brigader vil jeg ikke indlade mig paa, men om de aller fleste kan der kun siges pæne Ord, og de 15 Brigadechefer har lettet Arbejdet for Ledelsen paa den bedste Maade.

LEJRKONKURRENCEN

Brigade	Troppe i Brigaden	10/7	11/7	11/7	12/7	14/7	15 og 16/7	16/7	17/7	18/7	19/7	Samlet Points Antal
		Lo.	Lo.	Li.	Lo.	Lo.	Lo.	Lo.	Lo.	Lo.	Afle- verin- gen	
Nr. 1	Absalon	8	17	19	5	18	18	19	6	20	10	159
- 2	4., 5. Absalon, 1., 3. og 6. Nørrebro, Væring.	7	7	9	3	8	8	7	15	19	12	104
- 3	1. Stjerne, Vedels Egne, Skjoldungerne, 1. Faaborg	7	4	13	4	8	11	8	16	17	17	118
- 4	1., 2., 3. og 6. Vesterbro, 1. Sct. Georg, Holger Danskes Trop, Pionertroppen	12	8	17	4	20	19	20	20	20	19	176
- 5	1. og 6. Frederiksberg, 7. By, 1. Østerbro ...	8	17	17	3	17	17	7	18	20	18	159
- 6	2., 3. og 6. Østerbro	13	8	8	4	18	16	9	17	18	10	129
- 7	1. Nyborg, 1. Frederikshavn, 3. Aarhus	14	15	15	5	13	13	15	17	18	15	155
- 8	1. Helsingør, 1. Frederikssund, 1. Frederiksværk, Christian d. 4's Trop	7	10	9	6	12	10	5	5	19	17	109
- 9	1. Roskilde, Kong Valmers Trop	15	19	16	17	17	18	15	18	20	19	180
- 10	1. Skagen, 4. Slagelse, 1. Gørlev, 1. Høng, 1. og 2. Asser Rig	8	12	14	5	16	10	11	15	14	18	137
- 11	1. Maribo, 1. Charlottenlund, 1. Lyngby	7	13	13	5	14	10	5	6	14	16	116
- 12	Odense Kolonne, 1. Middelfart, 1. Assens ..	10	19	14	5	20	14	7	14	15	16	148
- 13	1. Sønderborg, 1. Aabenraa, 1. Køge	8	9	16	4	4	12	11	7	17	16	120
- 14	1. Viborg, 1. Ribe	8	17	17	6	19	17	16	16	18	18	168
- 15	1. Kolding, 1. Fredericia, 1. Vamdrup	14	7	11	6	7	11	7	17	19	14	124

Anm.: Lo. betyder Lejrorden m. m.

Li. betyder Lejrindretning. Tæller dobbelt.

Den 8. August 1927.

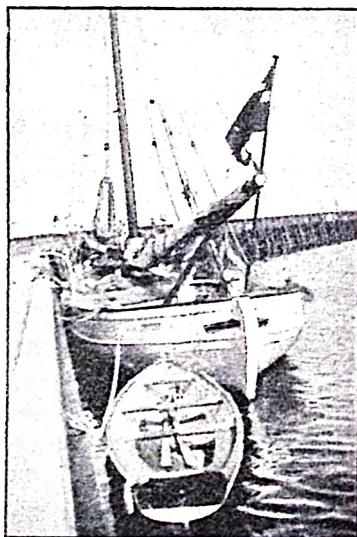
K. Krebs.

DET INTERNATIONALE SØSPEJDERSTÆVNE

En af de engelske Gutter.

De vidunderlige Dage er nu forbi; tilbage er Minderne om den skønne Lejr paa Kronborg. Ingen Lejrplads i Verden kan vel ligge bedre, til den ene Side Øresund med den smilende svenske Kyst i Baggrunden, til den anden Side Havnen med „Nordlyset“s stolte Rejsning, bag os Kronborg med sine ingrønne Tage.

Willemoes.

Hvor var der bedst at være, paa „Nordlyset“s Banier eller i Teltene paa Prinsessens Bastion, det ved I bedst selv, begge Steder havde sin egen eventyrlige Charme. Paa „Nordlyset“, hvor Konkurrenceholdene havde deres Kjøer ophængte under det begede Dæk, var der under hele Stævnet den største Travlhed; hvert Minut af Fritiden blev brugt til den sidste Træning. Sprogsværkelighederne blev klarede uden store Vanskeligheder, forstod man ikke de forskellige Glosser, benyttede man Fingersprog eller gjorde sig forstaaelig ved andre Gebærder. Lad mig sige det med det samme, Tønen og Aanden var upaaklagelig; uanset Nationalitet herskede der det bedste Kammeratskab.

Naar vi skal se paa Konkurrencerne og Resultaterne, som findes andetsteds, vil I se, at Danmark ikke har deltaget i „Højde- og Afstandsbedømmelse, Grunden hertil er, at de danske Hold jo er nogenlunde stedkendte, og som Følge heraf kunde man forudsætte, at de kendte nogle af de Højder og Afstande, der blev opgivet til Bedømmelse. Ledelsen har derfor ikke villigt givet vore egne Hold en Begunstigelse. De andre Resultater i Enkeltmandskonkurrencer er for de flestes Vedkommende i det store og hele gode, idet det maa ses ud fra den Betragtning, at Opgaverne blev fordelt ved Lodtrækning, og man paa den Maade opnaaede, at de enkelte Deltagere ikke trænedes specielt paa enkelte Ting. Kun Dykning og Livredning stod nogle af Holdene helt fremmede overfor. Om Holdkonkurrencerne kan det siges, at Danskerne i det rent maritime var et Hestehoved forud for deres udenlandske Kammerater; man saa straks, at de var mere „hjemme“ paa Sjøen. Den ret vanskelige Signaleringsopgave blev gennemført overordentlig godt, navnlig Ungarn og England viste en glimrende Sikkerhed og Hurtighed.

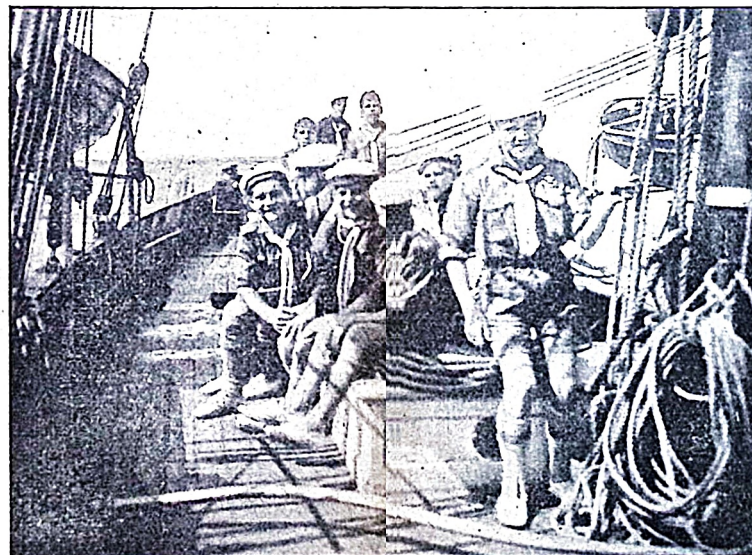
Underholdningerne saavel paa Fri-luftteatret som i Havnen var kvikke og morsomme. Ungarn var her ubestridt Nummer eet, en stor Del gjorde dog det, at de optraadte alle tre Hold samlede. Det engelske Thames Hold „Lord Nelson“-Drama var fortræffeligt. Skovshoved Troppens morsomme Søndagsdanse med Harmonikamusik fortjener ogsaa at nævnes. I Lejrbaalsunderholdning har vi meget at lære; kun Englænderne viste

Fra Stævnets Aabningshøjtidelighed.
Stævnets Protektor
Hs. kgl. Højhed Prins Knud
i Samtale med Jens Hvass.

Hs. kgl. Højhed Prins Knud
og Lejrchefen, Søjtnant Kaj Dahl.
Bagved: Ærespræsidenten,
Kontreadmiral C. W. E. Carstensen.

Frigavten paa Tordenskjold.

noget virkeligt godt. Ungarns mange morsomme Paafund hørte egentlig hjemme under Opvisning.

Vore egne Hold sled bravt i det; foruden deres Arbejde med Konkurrencerne arbejdede de i Køkken, Lejr o. s. v., det maatte gaa ud over Søvnen, men alligevel klarede de sig udmærket.

Vi har lært meget af hinanden; ganske utvivlsomt sætter det sine Spor. Vore fremmede Spejderkammerater er nu hjemme hos sig selv igen, alle var imponeret og glade for dette Stævne, der sikkert meget sent, for ikke at sige aldrig, vil glemmes.

Feldbeck Christiansen.

En festlig og begivenhedsrig Uge var det, der tilbragtes i disse herlige Omgivelser, og Dag efter Dag straaede Solen over det muntre Liv, der udfoldede sig her.

Skønt var her ogsaa naar Maanen luerød hævdede sig over Svenskekysten og Helsingborgs mange Lys tegnede sig som en blinkende Perlerække paa den anden Side Sundet, medens Lejrbaalet tændtes paa Stranden ved Grønnehaven. Havnen rundt vajer Dannebrog fra talrige Flagstænger og i „Nordlyset“s Forstavn er de forskellige Landes Faner og Standere opplantet.

Ombord paa Nordlyset er der Travlhed. Forude bor alle Konkurrenceholdene; Agterude residerer Stævnets Ledelse. Her bor ogsaa Stævnets Protektor, Hs. kgl. Højhed Prins Knud, som ved sin Interesse for hver lille Del af Stævnets Foretagender og med sin ligefremme Hjærtelighed har vundet alle.

Imellem Konkurrencerne blev der Tid til et Par større Udflugter. Den interessante Udflugt til Hveen og Helsingborg hvor Svenskerne beredte alle en hjærlig og festlig Modtagelse, og med Besøget paa Sofiero hos den svenske Kronprins var en af Stævnets store Dage. Turen til Saunte hvor Skibsrheder Carl gæstfrit tog imod og hvor Lejrilden atter samlede de forskellige Landes Ungdom til et Hele.

Jeg ser endnu for mig Hjemturen.

I en sen Aftentime vender de hjem i syngende Skarer. Her kommer de i Klynger paa 30—40 Spejdere, Ungarere, Englændere, Tyskere, Polakker og Dan-

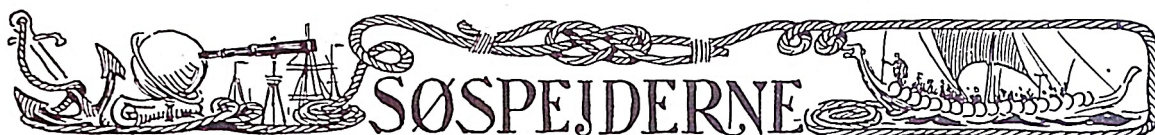

Dr. Molnar, Ungarn.

skere Arm i Arm. Lejrens eneste Franskmand er ogsaa med. Sangene lyder snart paa et Sprog snart paa et andet. Forrest alle Fanerne. — Et skønt Billede paa det Nationernes Forbund der bygges op, ikke paa Traktater og ved Statsmandskløgt, men paa en villende Ungdoms Broderskabsfølelse.

I Havn.

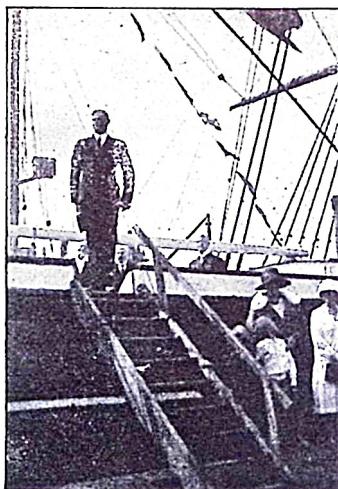
Redigeret af R. Feldbeck Christiansen, Landemærket 3, Kbhvn. K. Tlf. 10909.

RESULTATER FRA SØSPEJDERSTÆVNET

HOLDKONKURRENCER

TURN OUT		
Land	Points	Nr.
Ungarn	17	1
(Præmie: Model af Vikingebaad.		
Udsat af Blyantsfabr. „Viking“).		
England, Thames	16	2
England, Medway	15	3
Danmark, Svendborg	14	4
Polen (udenfor Konkurrence).....	14	
Tyskland	13	5
Danmark, Skovshoved	11	6
Danmark, 1' København	10	7
Danmark, 2' København	10	8

KAPRONING		
Land		Nr.
Danmark, 2' København		1
(Præmie: Sølvpokal. Udsat af		
Marineministeriet).		
Ungarn, Gemek		2

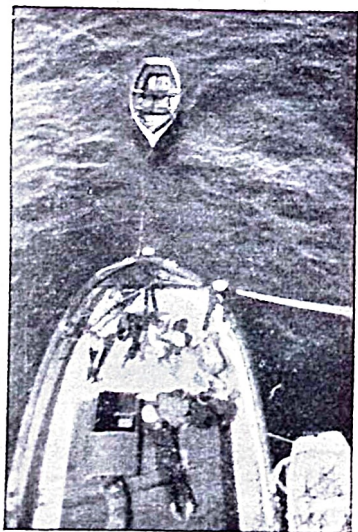

Prins Knud aabner Stævnet.

England, Medway	2
Danmark, Skovshoved	3
Danmark, Aalborg	4

SIGNALERING

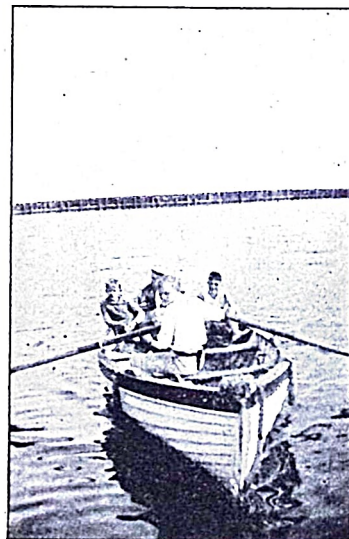
Land	Points	Nr.
Ungarn, Hallo	19	1
(Præmie: Sølvpokal. Helsingør		
Bys Kronborgpræmie) (færreste		
Fejl).		
England, Thames	19	2
Ungarn, B. K. G.	18	3
Danmark, Skovshoved	14	4
Ungarn, Gemek	14	5
Polen (udenfor Konkurrence).....	14	
Danmark, 2' København	11	6
Danmark, Svendborg	10	7
Tyskland	10	8
England, Medway, og Danmark,		
1' København udgik af Konkurr.		

Fugleperspektiv.

KAPSEJLADS		
Land		Nr.
Danmark, Aalborg		1
(Præmie: Sølvpokal. Udsat af kgl.		
dansk Yachtclub).		
Ungarn, Gemek		2
Danmark, 2' København		3
Danmark, Skovshoved		4

NAVIGATIONSSJLADS		
Land		Nr.
Danmark, 1' København		1
(Præmie: Porcelænsvase. Udsat af		
kgl. dansk Porcelænsfabrik).		

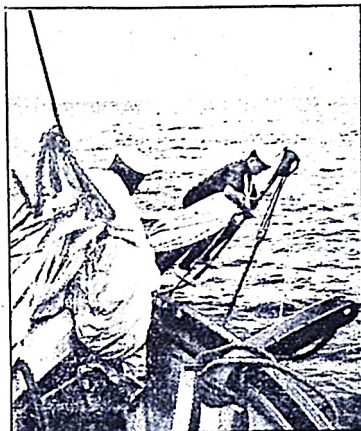
I Havnen.

TOVTRÆKNING I BAADE

Land	Nr.
Ungarn, Gemek	1
(Præmie: Sølvpokal. Udsat af De Danske Søspejdere).	
Danmark, Skovshoved	2

LEJRBAALSUNDERHOLDNING

Land	Points	Nr.
England, Medway	17	1
(Præmie: „The Chief“. Udsat af Oberstløjtnant Wegener).		
Ungarn	16	2
England, Thames	13	3
Polen (udenfor Konkurrence)	11	
Danmark, 1' København	11	4
Tyskland	10	5
Danmark, 2' København	8	6
Danmark, Svendborg	8	7
Danmark, Skovshoved	7	8

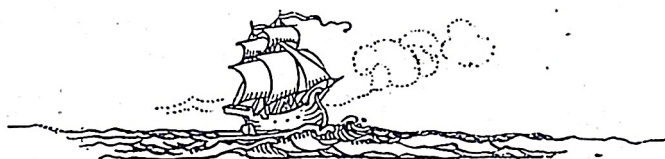

OPVISNINGER

Land	Points	Nr.
Ungarn	18	1
(Præmie: Krystalpokal. Udsat af Hofglashandler Fritzche).		
England, Thames	16	2
Danmark, Skovshoved	16	3
Danmark, 2' København	12	4

KANOKONKURRENCE

Land	Nr.
Tyskland	1
(Præmie: Sølvpokal. Udsat af Det Danske Spejderkorps).	
Ungarn, 2 B. K. G.	2
England, Medway	3

ENKELTMANDSKONKURRENCE

1. Præmie: Sølvpokal, Helsingør Bys Ærespræmie. — 2. Præmie: Krystalpokal, udsat af Hofglashandler Fritzche.

Land, Tropa	Altmuligmand	Første Hjælp	Tovværksarb.	Sølsyning	Højde- og Afstandsbedom.	Slutning og Iagttagelse	Svømning	Dykning	Livredning	Total	Gennemsnit	Nummer
Tyskland	13	5	9,9	9	14,5	14	18	19	19	121,4	13,5	6
England, Medway	17	4	10,5	7	13	12	13	0	20	96,5	10,7	10
England, Thames	15	16	15,7	8,5	15	11	13	8	10	112,2	12,5	8
Ungarn, Hallo	13	18	10,8	13,5	15	18	20	0	18	126,3	14	4
Ungarn, Gemek	14	15	12,9	17,5	15	10	16	18	12	130,4	14,5	3
Ungarn, 2 B. K. G.	13	14	11,2	16,5	17	14	15	19	16	135,7	15,1	2
Polen (udenfor Konkurrence)	18	6	11,8	13,5	15	14	7	19	0	104,3	11,6	
Danmark, Skovshoved	13	14	14,9	17	—	14	10	20	7	109,9	13,7	5
Danmark, 2' København	14	11	15	13	—	10	14	0	18	95	11,9	9
Danmark, 1' København	16	13	10,5	17,5	—	15	15	20	16	123	15,4	1
Danmark, Svendborg	13	19	9,4	10,5	—	8	8	20	20	107,9	13,5	7

Danmark deltog ikke i Højde- og Afstandsbedømmelse.

Indsend Fotografier fra Stævnet snarest.

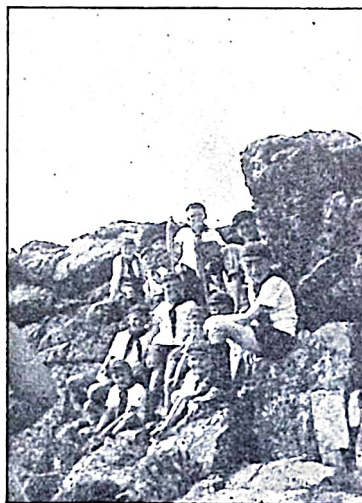
Redigeret af Esther Muus, Lyngbyvej 215 Hellerup.

P A A U L V E T U R I S V E R I G E

Frederiksværk Flok drog af Sted i øsende Regn i fem Forældrebiler til Helsingør; undervejs holdt det op med at regne; og paa Færgen til Helsingborg blev det straalende Solskin. Vi gik lidt rundt i Helsingborg og tog alt det fremmede i Øjesyn, saa kørte vi til Krappe-
rup Stationen før Mølle. Derfra gik det stadigt op ad mod Himmelstorp, hvor vi fik Lejrplads paa en Dommerring, der bestod af 9 store Sten i Kreds. Her havde de gamle siddet og holdt Ting for mange hundrede Aar siden. August Johanson, Ejeren af Gaarden Himmels-
torp hentede Telte og anden tung Baga-
ge med Vogn. Vi havde 7 Telte, men vi var ogsaa mange: 13 Ulve, 2 Dreng-
spejdere, 2 Pigespejdere, Tante Hilda
og Tante Grete, Raksha og lille Birtha,
en Ulvespøster paa 6 Aar, ja, og saa
Jørgen naturligvis.

Næste Dag kom Frederiksværkspejder-
ne og slog Lejr lige ved Siden af. Da-
gene gik med Ture i Klipperne, Besøg
i Høganäs Kulgruber og paa Fyret. Vi
havde mange Gæster til Lejrbaalene, 25

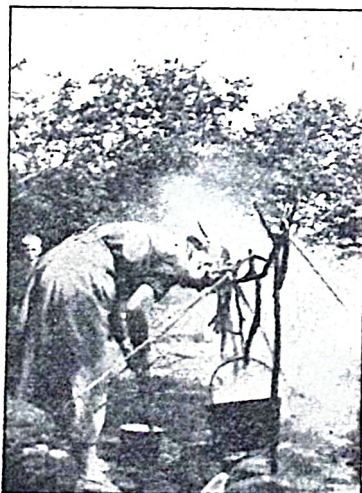
tyske Spejdere, der sang pragtfuldt, en
halv Snæs Helsingborgscouter og alle vore
rare Naboer fra Gaardene. Den svenske
Vicespejderchef Pålsson aflagde os Be-
søg, men vi var desværre ikke hjemme.

Paa Klipperne.

Vi badede ikke, da vi mente det var
for farligt mellem Klipperne. Naar vi
stod op, gik vi til Vaskestedet, gjorde
„Sømandens Dag“ og vaskede os ved et
herligt Kildevæld; saa øste vi Vand over
Hovedet paa hinanden, vandrede mor-
genfriske til Lejren, hvor „Tanterne“ og
Kai's havde Morgenmaden parat. Havre-
grød med Mandel i, The og Klemmer.
Det var herlige Dage i skønne Omgivel-
ser, hvor vi kom til at holde af vore
Naboer paa Gaardene, baade Bønderne
og de danske og svenske Familier, der
boede der for Sommeren. At disse ogsaa
var glade for os fik vi mange Beviser
paa; bl. a. kom de alle ud fra Gaardene,
da vi den sidste Dag gik til Stationen,
— de vinkede og gav os Blomster med
Ønsket om snarligt Gensyn. — Inden
vi forlod svensk Grund spiste vi en rig-
tig svensk Lunch paa en Helsingborg-
cafe for at Ulvene ogsaa skulde lære det
svenske Smörgåsbord at kende. Inden
Forældrebilerne hentede os i Helsingør,
besau vi Søspejderstævnets Lejr paa
Kronborg.

Graa Ulv.

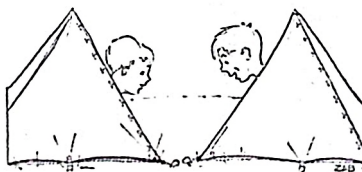

Raksha laver Mud.

Billederne paa næste Side:

„Lige ud fra Teltene“.

„Udsigt fra Lejren“.

Morgenduche.

OSVALD OG KING

AF HENRY DAHL

Osvald saa King første Gang midt paa den aabne Landevej i øsende Regnvejr.

Den var ikke smuk. Mager og snavset var den. Regnvandet drev af dens Pels og den haltede paa det ene Ben. Den var kun en spille, forsmødt Puddelhund; men den havde de smukkeste, mørke Øjne, der tydeligt bad om Hjælp og Barmhjertighed. — Og de Øjne lagde Osvald straks Mærke til.

Osvald var ikke mere end elleve Aar; men Børn har ofte mere Kærlighed til og Forstaaelse af Dyr end Voksne. Han saa, at Hunden var et stakkels Dyr, der trængte til lidt Venlighed, et Kærtegn og et Par milde Ord og han gik hen til den, strøg den over dens vaade Pels, kløede den bag det ene Øre og saa ind i dens mørke, dybe Øjne, der syntes at berette om saa megen Modgang og Elendighed.

„Stakkels Vovse,” mumlede han, hvor er du vaad og hvor ser du sulten ud; men jeg kan ikke hjælpe dig. — Jeg har ikke Spor, du kan spise.”

Hunden hang med Hovedet. Det var, som forstod den Drengens Ord.

Osvald tog sit Lommetørklæde frem og bandt det om et stygt, aabent Saar, som den havde paa det højre Forben. Han gav den endnu et Par Kærtegn, saa vendte han om og gik ind mod Byen.

Han var Ulveunge, en rask og frejdig Dreng; men i dette Øjeblik følte han sig ikke godt tilpas. Han var ked af at skulde forlade den forkomne Hund uden

at kunne hjælpe den, uden at kunne give den et Stykke Brød til at stille den værste Sult med. Han havde altid lært, at det er stort at hjælpe Dyrene, at lindre deres Smerte og at vi Mennesker er sat her i Verden som deres Ven og Beskytter, men hvad skulde han gøre? Han kunde ikke tage sig af Hunden — Hans Far kunde hjælpe den; men *han* vilde sikkert ikke, for han brød sig ikke om Hunde og da slet ikke om en snavset og mager Puddelhund. — Der var altsaa ikke andet for end at lade den passe sig selv og søge at glemme dens sørgmodige, bedende Øjne.

Men det var lettere tænkt end gjort.

— — —

Da han naaede „Borgerporten“, Indgangen til den lille By, mærkede han noget, der strøg op af hans Ben. Han saa ned og fik Øje paa Puddelhunden, den Hund, han gik og tænkte paa. Den havde fulgt ham hele Vejen, uden han havde opdaget det. Nu stod den der ved hans Side med logrende Hale og bøjet Hoved — en tavs Bøn om Forstaaelse og Hjælp.

Osvald kunde ikke længere modstaa dens Bøn: „Kom med,” sagde han „saa gaar vi hjem”.

Hunden fulgte ham lige i Hælene.

Snart naaede han den store, røde Villa, som hans Far ejede. Han listede ind ad Bagdøren og gik forsigtigt op ad Trapperne; mens han holdt Hunden i Nakkeskindet, saa den ikke kunde smutte fra ham. Uden at blive opdaget af nogen, naaede han sit Værelse, der laa oppe paa

Loftet. Da han havde bragt Hunden derind og faaet laaset Døren, gik han ned i Køkkenet for at finde Føde til den.

Fem Minutter senere vendte han tilbage med nogle Tvebakker, et Stykke raat Kød og noget Mælk, som Hunden graadigt slugte. Da den havde endt dette Maaltid, slikkede den Drengens Hænder, det var, som den derigennem udtrykte sin Taknemmelighed for, hvad han havde gjort for den.

Osvald havde taget en stor Beslutning. Han vilde bede sin Far om Lov til at beholde den. Han vilde forklare ham, hvor sulten og ussel den var og at det var hans Pligt som Ulveunge at hjælpe den.

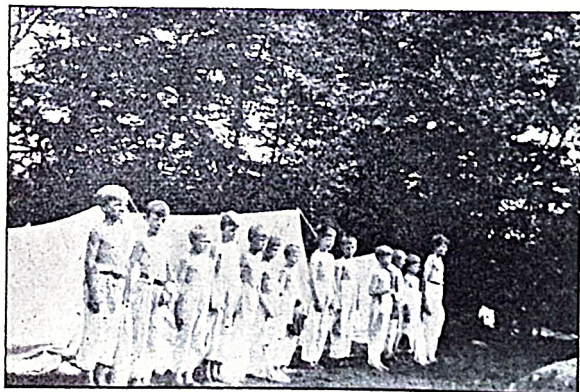
Mon Far vilde forstaa ham? — Eller vilde han jage Hunden bort? — Far vilde ikke have Dyr inde i sine Stuer, de lavede altid Griseri, sagde han. — Men den kunde jo blive oppe paa Loftet, saa fik han ikke Grund til at ærge sig over den.

Det store Slag skulde staa med det samme, bestemte han og gik derfor ind paa sin Fars Kontor. — Han traadte ind med et stort Gavtyvesmil om Munden, som om han kom for at fortælle en god og morsom Nyhed.

„Hvad vil du?” spurgte hans Far. Han sad midt i et Regnskab og brød sig ikke om at blive forstyrret.

„Jeg har fundet en Hund” begyndte Osvald, „og nu vil jeg spørge Far, om jeg ikke godt maa beholde den?”

„Er du gal, Dreng!” hans Far rettede sig op op i Stolen, „tror du jeg vil have

mit Hus fyldt med tilløbende Hunde?"

Osvald lod sig ikke afskrække af Faderens Ord. Han fortalte om sit Møde med Hunden, om hvordan den havde fulgt efter ham. „Nu er den oppe paa mit Værelse" sluttede han, „den trænger vist til at faa lidt Varme, for den er saa vaad og den ryster, som om den fryser."

„Jamen det er ikke vor Hund" svarede hans Far bestemt, „det er vel en eller anden Skærslipperkøter, der er stukket af fra sin Herre. Hvis man skulde tage sig af alle den Slags Kreaturer, saa kunde man sandelig let omdanne sit Hjem til et Hundeasyl. Nej, min Dreng, den Slags lader vi Gammeljomfruerne om. Tag du Hunden og bær den hen til Madam Larsen, hun skal nok tage sig kærligt af den. Hun sværmer jo for den Slags — Proletardyr."

„Aa Far" vedblev Osvald uanfægtet, „du skal ikke faa Spor af Udgift af den, jeg skal betale dens Føde med mine Lompenge, og jeg skal holde den oppe paa mit Værelse, saa den ikke generer dig. — Maa den saa ikke blive her?"

Osvalds Far var ikke helt fri for at blive rørt over Drengens Opførelse: „Dine Lompenge kan hverken slaa helt eller halvt til," oplyste han, „tror du, man for to Kroner om Maaneden kan betale en Hunds Føde og Skat? — Men never mind! — nu kan den faa Lov til at blive her til i Morgen, saa er den vel blevet kvik igen, saa du med god Samvittighed kan lade den løbe. — Stik saa af med dig, saa jeg kan faa Fred. — Jeg har travlt i Øjeblikket."

Osvald forsvandt ud af Kontoret. Han indsaa, at Slaget var saa godt som tabt — men der var Tid at vinde et nyt.

— — —

Og Slaget blev vundet. Osvalds Far, Sagfører Holt gav tilsidst efter for Drengens Bønner. Han fik Tilladelse til at beholde Hunden, men maatte blot love at holde den oppe paa Loftet. Der blev stillet en Kurv ind i Badeværelset, som laa ved Siden af hans Værelse, der skulde den have sin Plads.

Det er ikke let at sige, hvem der var mest glad — Osvald eller Hunden. De to blev snart fine Venner. Drengen fandt, at det var en storartet Legekammerat, han havde faaet. Den var efter hans Mening meget bedre end Skolekammeraterne. Sikke Krunspring den kunde gøre, den kunde ligefrem danse

hen ad Stengulvet. Og saa kunde den gaa saa flot paa Bagbenene og give Pote. — Ja den var en morsom Fyr.

Hr. Holt fandt, den var for gemytlig. Naar den kørte rundt paa sin Bagdel og gæde himmelhøjt af Glæde, saa mente han, at det var en Følge af daarlig Opdragelse: „Den er ikke tiltalende," sagde han ofte til Osvald, „det tjener egentlig ikke din Smag til Ære, at du kan være tilfreds med dens Selskab."

Osvald forstod ikke den Udtalelse; men han brød sig heller ikke om at forstaa den.

Han gav sin Hund det stolte Navn: *King*. — Det bedste var ikke for godt til den.

— — —

Da *King* havde været i Villaen en Ugestid, begyndte den at lave Ulykker. En Dag sønderrev den i overstadig Livsglæde en fin Sengeforligger — da vankede der Prygl og Skænd samt Trusler om en omgaaende Bortvisning, hvis den oftere prøvede paa den Slags „Adspredelser".

Men Truslerne hjalp intet. Faa Dage efter blev Osvald kaldt ned, bedst som han sad og læste sine Skolelektier.

Drengen lagde straks Mærke til, at hans Far saa vred og ophidset ud. Han sad henne ved Skrivebordet og hamrede i Bordpladen med en lang Lineal. „Det er en forbitret Køter, din Hund," sagde han som Indledning. „I Formiddag har Bæstet været ovre i Gartner Møldrups Have, der har han leget Tagfat med en anden Hund omkring nogle Mistbænke, og Resultatet er blevet atten knuste Ruder, som jeg nu faar den Glæde at betale Halvdelen af. — Jeg ved ikke, hvad du mener?"

„Jeg er forfærdelig ked af det," stammede Osvald. Hans Knæ rystede under ham. Nu kom der et Opgør, vidste han.

„Ja det kan ikke gøre det," brummede Faderen, „men nu skal jeg sige dig een Ting: nu vil jeg ikke have det Gespenst i Huset længere, min Taalmodighed kan ogsaa faa Ende"

Aa Far," afbrød Osvald, „du maa lade mig beholde *King*. Den er saa morsom — den er saa god — og saa klog."

„Ja den er rigtignok klog," svarede Hr. Holt, „det har den vist os tydeligt nok. Nej højstarede, det er den Slags Klogskab, der virker trættende i Længden. — I Aften kan du tage pænt Afsked med den, for i Morgen tidlig putter

Jens Havemand den i en Sæk og gaar ned og drukner den i Aaen. — Saa ved vi da, den ikke laver flere Ulykker."

Osvalds Øjne blev blanke. Han saa sig hjælpeløs om i Kontoret. Faderens Overmagt, hans bestemte Ord fik ham til at føle sig saa lille. Den Tanke, at hans Ven *King* skulde druknes, fik ham til at tabe Mælet. Stille listede han ud af Stuen, mens Graaden sved og brændte i hans Øjne.....

— — —

Sagfører Holt havde travlt. Han havde saa meget, der skulde ordnes, saa han ogsaa maatte tage Aftenens Hviletimer i Brug til Kontorarbejde.

Han havde lige tændt sin lange Pibe, da Døren gik op, og Osvald sneg sig ind, saa stille og lydløst, som kom han i et ulovligt Ærinde.

Uden at sige et Ord gik han hen og lagde en Tikroneseddel foran Faderen.

„Hvad er det?" spurgte Faderen forbavset.

„Det er Penge til at betale Ruderne med," lød Drengens Svar.

„Hvor i al Verden har du faaet dem fra."

„Jeg har solgt mit Lysbilledapparat," svarede Osvald sagte.

„Dit Lysbilledapparat," hans Far vilde næppe tro sine egne Øren, „det store, flotte som du har faaet af Tante Gerda og som du var saa glad for."

„Ja — men jeg er mere glad for *King*," oplyste Osvald. „Jeg har solgt Apparatet til Fotograf Bech. Naar Far nu faar Pengene, maa *King* saa ikke blive her. Jeg skal nok passe paa, den ikke laver flere Ulykker."

„Dreng dog!" Sagføreren rystede opgivende paa Hovedet, „hvordan kan det falde dig ind, at gøre saadan noget bag min Ryg?"

„Jo, ellers havde jeg nok ikke faaet det solgt," svarede Osvald i et saa pudsigt Tonefald, at Faderen ikke kunde lade være med at smile.

„Hm," Hr. Holt rømmede sig kraftigt, „ja, ja, Apparatet var jo dit; men at du vilde skille dig af med det, for at beholde den sorte Djævlunge, du kalder *King*, det forstaar jeg sandelig ikke; men da du nu har bragt saa stort et Offer, saa skal du faa Lov til at beholde Uhyret, til den næste Gang laver Skarnstreger. — Det siger jeg dig dog paa Forhaand, hvis den igen prøver paa at lave vore Sengeforliggerne om til Klude-

tæpper eller gaar igennem Gartner Møl-drups Mistbænke eller noget andet i den Retning, saa kan det ikke nytte, du atter rejser Kapital. — Ganske vist kan Pen-ge klare mangel vanskelig Situation, men jeg ønsker nu ikke, du sælger alle dine Ejendele for det Rovdyrs Skyld. — Saa det er altsaa i din egen Interesse, den for Eftertiden opfører sig som det dannede og kloge Dyr, du paastaar den er".

Efter denne Formaningstale strøg Sagfører Holst Tikronesedlen til sig, hvorefter han med en Haandbevægelse tilkendegav, at han ikke længere havde Tid til at underholde sig med sin Søn om Fænomenet, King.

Oswald forstod ham og forlod Kontoret, mere let om Hjertet, end da han kom derind.

— — —

Der var gaaet en lille Tid.

King havde ikke voldt flere Bryderier. Oswald søgte saa vidt muligt at holde den oppe paa Loftet. Han tillod den kun at komme ned i Haven og paa Vejen, naar han selv var ved Siden af og Følgen blev, at Hr. Holt ikke havde haft noget at anke over. Han taalte Hunden; men det var kun fordi, han gennem sin Søns Offer havde set, hvor meget han holdt af den.

— — —

Det var en kold og sludfuld Vinternat.

Oswald laa i sin gode Seng. Han var langt inde i Drømmenes Rige. Han var paa Skoletur i Norge. Over høje Fjelde klatrede han og vadede gennem brusende Elve. Det var en anstrengende Tur. Han var ikke fri for at være træt. Hans Ben var tunge, og det hamrede i hans Tindinger; men han maatte jo holde ud, vilde ikke være bekendt at give op. Kammeraterne lod ikke til at være træt-

te. De sang og spøjte og kastede Sten ud i de dybe Afgrunde.

Oswald havde altid hørt, at Bjergluft skulde være ren og frisk, det undrede ham derfor, at Luften oppe mellem de mægtige Fjelde var saa mærkelig kvalm og trykket. Det kneb ligefrem med at aande. De andre syntes ikke at lægge Mærke til det; men han blev mere og mere utilpas, ønskede blot at komme bort i en Fart.

Tilslidst var det, som den samlede sig og lagde sig over ham som en tung Byrde. Han strittede imod, slog ud med Arme og Ben, skreg — og vaagnede med et Sæt.

Paa Dynen over ham sad King. Den skrabede paa hans Bryst med den ene Pote.

"King!" Oswald satte sig fortumlet op i Sengen. — Men hvad var dog dette? — Luften blev ved at være lige tryk-kende og kvælende.

Da blev han endelig klar over, at Værelset var fyldt med Gas.

I en Fart sprang han ud af Sengen og tumlede hen til Døren, som han fik revet op. Han indsugede begærligt den friske Luft, der strømmede mod ham fra Trappen. Da han var kommet lidt til sig selv, gik han hen mod Faderens Soveværelse med Hunden ved sin Side, et Par Gange maatte han standse og støtte sig til Væggen. For første Gang i sit Liv sandede han, at Gas er en meget giftig Luftart.

Sagfører Holt blev ikke saa lidt for-bavset over at blive vækket midt i sin Nattesøvn; men da han havde hørt Grunden, var han ikke længe om at komme i de nødvendige Klæder. Han bød sin Søn blive hvor han var, og skyndte sig derpaa over i hans Værelse.

Kort efter vendte han tilbage og fortalte, at der ikke var blevet lukket ordentlig af for Gassen i Badeværelset,

da det havde været brugt om Aftenen. Gassen var strømmet ud og gennem den aabne Dør trængt ind i Oswalds Værelse.

Baade Far og Søn var dybt rystede. „Det kunde let være gaaet galt," stön-nede Sagføreren, „min store Dreng, du kunde let være sovet ind uden at vaagne mere".

Oswald svarede intet. Han saa blot ned paa King, der laa og gispede paa Gulvet.

Hr. Holt fulgte hans Blik. „Den fik du da vækket i Skyndingen," tilføjede han med et lille Smil.

„Nej Far," svarede Oswald, det var King, der vækkede mig. Den sad paa Dynen, da jeg vaagnede, og kradsede mig paa Brystet og i Hovedet. Den var klar over, at der var Fare paa Færde, for den er saa klog. Havde vi ikke haft den, saa var jeg nok sovet videre.

Da bøjede Sagfører Holt sig ned over King og klappede for første Gang dens stride Pels. „Min kære, miskendte Hund" sagde han bevæget, „det er sandt, at der kan skjule sig en Perle bag en grim og snavset Skæl —"

King logrede med Halen og slikkede hans Haand. Den var glad i dette Øjeblik — glad for de Kærtegn, den fik fra et Menneske, der hidtil ikke havde forstaaet den.

— — —

Fra den Dag havde King sine kronede Dage. Den behøvede ikke længere at skjule sig oppe paa Loftet, for den havde vundet Sagføreren Venskab. Det var et mærkeligt Syn at se den stive og værdige Sagfører gaa Aftentur med den forpjuskede Hund. Der var ikke mange, der kunde forstaa, hvad der fik ham til det, hvorfor han ikke hellere vilde gaa med en flot Racehund; men Menne-sker skal jo heller ikke forstaa alt.

LYSET FRA SØEN

OVERSAT AF C. C. STENDER

Ronald Haynes holdt selvfølgelig straks op med at løbte, da en Arm slyngede sig om hans Nakke, og en Haand lagde sig fast over hans Mund. Han prøvede i sin Forskrækkelse paa at raabe, men Grebet blev fastere, og med en hastig Bevægelse blev Benene slaaet bort under ham. Han segnede bagover, og medens han gjorde det, blev noget trukket ned over hans Hoved, Haanden over Munden forsvandt, og den gamle Sæk — for han kendte den paa dens sure, mugne Lugt og dens Kradsen mod hans Ansigt — blev holdt fast. Halvkvalt blev han løftet ved Skuldre og Ben og baaet, kæmpende for Friheden — baaet, han vidste ikke hvorhen og af hvem, indtil han nogle Minutter senere blev lagt paa et Gulv og Sækken trukket fra hans Hoved.

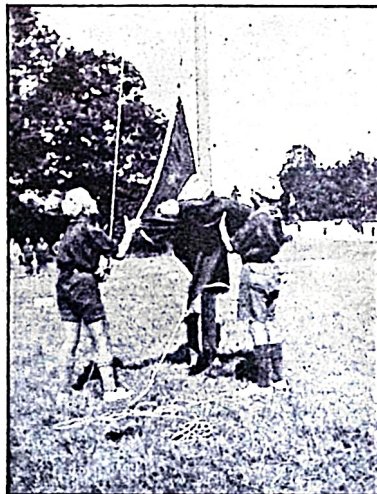
Han saa foran sig en gammel Mand i Sømmandstøj og rygende paa en sur Pibe, og ved hans Side stod et Par banditagtigt udseende Sømænd; og Rummet han laa i, kendte han, det var i det gamle øde Hus paa Kysten nær ved Wimpit. Han havde kun været der een Gang før, den samme Eftermiddag, sammen med sin Kammerat Fred Harper, som tilbragte Sommerferien sammen med ham her nede i Dorset. Lige før han var blevet saa brutalt overfaldet, havde Ronald været paa Vej fra Wimpit, hvor han havde været for at hente sin Foldekniv, han havde glemt der tidligere paa Dagen. Han havde fundet den og var paa Vej hjem uden at være det mindste angst trods Mørket.

„Hvad skal dette betyde at — at bortføre mig?“ spurgte han, nu temmelig forskrækket, for disse Mænd saa ikke ud til at vige tilbage for noget. Et Øjeblik tænkte han paa at raabe om Hjælp, men saa huskede han, at det vilde være uden Nytte, da det gamle Hus laa en halv Mil fra det nærmeste beboede Sted, og der var ringe Mulighed for, at nogen skulde opholde sig paa denne Egn paa denne Tid af Aftenen.

„Blot ikke storsnudet, Knægt,“ sagde den gamle Mand. „Det vil ikke betale sig.“

„Bedst at slaa ham oven i Hovedet, Skipper,“ sagde en af Mændene. „Han vil maaske spille uvildende, saa han —“

„Aa, stands dit Pjadder, Bill,“ sagde den gamle, og Bill tav, skønt han skulede til Ronald, som stadig siddende paa Jorden, hvor han var blevet anbragt, spekulerede paa, hvad han nu skulde foretage sig.

Dannebrog gaar til Tops i Jubilejren.

„Hør nu her min Dreng,“ henvendte Skipperen sig til ham, „hvad laver du egentlig her?“

Ronald stirrede forbavset paa ham og brast saa i Latter. Det var ham for latterligt at blive spurgt om, hvorfor han var paa et Sted, hvor Spørgeren selv havde anbragt ham.

„Hold op med det Grin,“ afbrød Skipperen. „Jeg siger —“

„Hvorfor jeg er her?“ Ronald fandt sin Stemme igen. „Du eller dine Mænd har bragt mig herhen!“

„Vi ved nok, hvorfor du er her nu,“ afbrød den gamle ham vredt. „Vi ønsker at vide, hvad du vilde her i Eftermiddags og nu igen i Aften. Hvad bestiller du her?“

„Naah,“ sagde Ronald lettet, „det er let forklaaret,“ og saa fortalte han dem, hvorfor han havde været der.

„Du skal ikke bilde os noget ind,“ sagde Skipperen, da han var færdig.

„Ja, hvis I ikke tror mig, saa kan jeg ikke bilde jer noget ind,“ forklarede Ronald ham. „Jeg har kun sagt jer Sandheden.“

„Det er ikke sandt!“ faldt Bill ind. „Hvorfor har du ellers —“

„Ja, hvorfor,“ gentog Skipperen, — „hvorfor sagde du ellers det, som du sagde i Eftermiddags her inde, vi hørte dig nok.“

„Jeg har sikkert sagt noget,“ svarede Ronald. „Men jeg husker ikke saadan noget specielt. Hvad er det, I hentyder til?“

„Ingen Parlamenteren her, Knægt,“ sagde Skipperen. „Du ved meget godt, hvad vi mener!“

„Paa Ære, nej jeg gør ikke,“ forsikrede Ronald, og saa var der i det samme noget, der sagde ham, at han kendte Sandheden — den fulde skrækelige Sandhed — disse Mænd var Smuglere! Han huskede, at han havde sagt til Fred, da de var her tidligere: „Ja dette er sikkert et godt Sted for Smuglere.“ Han havde kun tænkt sig, at dette Sted var velegnet til det Formaal, og at det maaske havde været brugt til det i de gode, gamle Dage.

„Ud med det!“ snærrede Skipperen og bøjede sig fremover.

„Jeg forsikrer, I har taget fejl!“ sagde Ronald hurtigt. „Jeg sagde kun, at —“

„Du tilstaar det altsaa!“ afbrød Manden ham. „Det er nok. Se her, Bill, og du med Joe, hvad skal vi gøre med ham?“

„Jeg vilde antage,“ sagde Bill, „at Knægten maaske kunde tage nogle andre med herud, og —“

Skipperen saa paa Ronald, og det svage Smil paa Drengens Læber syntes at gøre ham rasende.

„Jeg tror, du har Ret, Bill,“ sagde han og rejste sig fra Kassen. „Det er ingen Nytte til at lade ham sværge! Hvad skal vi gøre?“

„Slaa ham i Hovedet, Skipper,“ mumlede Joe, og Ronald dukkede sig for den svære Knortekæp, hvormed Manden langede ud efter ham.

(fortsættes Side 24)

EN SAMTALE MED TORRY GREDSTED

De fleste Drenge vil gerne læse æventyrlige Bøger. — Fortællinger om spændende Indianeroverfald, dristige Landevejsrøvere og store Mænds Bedrifter har altid været efterspurgt Ungdomslæsning. — I ældre Tid læste Drenge Cooper og Jules Verne, nu til Dags „sluger“ de Tarzan og Percy F. Westermann.

Her i Landet har vi i hvert Fald en Forfatter, der forstaar at skrive den Slags Bøger, saa de bliver sunde og ægte, *Torry Gredsted*. Hans Bøger er selvstændige, ikke paavirkede af andre Forfattere. Hver Bog, han udsender, er en Perle, en Pryd for den megen om diskuterende Ungdomslitteratur. Det er ikke fordi Torry Gredsted udgiver saa meget; men maaske netop derfor bliver hans Produktion saa fuldendt — rig paa Handling og Spænding, helt fri for usandsynlige Begivenheder, hvorved saa mange Forfattere desværre søger at underholde deres Læsere.

Gennem Aarenes Løb har Gredsted alt i alt udgivet 7 store og 2 mindre Bøger, hvoraf de fleste er oversat til Svensk. Blandt disse Bøger indtager „*Pau*“ ubetinget Hæderspladsen. Uden Overdrivelse kan man sikkert sige, at den er Aarhundredets bedste danske Drengbog. Den udkom 1918 og er for længst udsolgt. Det var ønskeligt, at Forlaget vilde udsende den i et nyt Oplag til de mange, der nu er vokset op, og ikke kender den. Den sidste Bog Gredsted udsendte, hedder „*Jean Piaggi*“ (udkom 1926); det er en ypperlig og vel-skrevet Fortælling fra Korsika. —

„Maa vi faa Deres Mening om Nutidens Ungdom?“ har jeg spurgt Torry Gredsted, og han gav mig følgende Svar:

„Naar man lige er vendt hjem fra den svenske Jubilæumslejr med dags-friske Indtryk af dens Tusinder unge Deltageres glimrende Optræden, friske Liv og muntre Færd, naar man akkurat igen har sat Foden paa dansk Jord efter fra Oslo at have rejst med de 100 amerikanske „College-boys“ og følt sig betaget af det friske Pust, de bragte med fra det store Land — hvor kan man saa andet end være glad og begejstret over Nutidens Ungdom. Skal jeg give et kort Svar paa Deres Forespørg-

sel, saa lad det ske i de Ord: „If i were a boy again!“

„Er der Forskel paa de unge, som De lærte at kende i Syden, og dansk Ungdom?“

Ja — en endog meget stor Forskel,

Midtjydernes Høvding i Hindsgaul-Lejren.

og denne falder saa afgjort i vor Favør. Sydens Drenge bliver i den første halve Snes Aar flasket op som Pattebørn, og naar de saa efter vore Begreber først rigtigt skal begynde at have Drengedens, ja Livets bedste Aar, hvori Tøjret endnu er langt og endnu ikke snævrer saa dybt, hvor Glæderne kan være smaa, men føles store, og Skuffelserne som oftest ikke er saa vanskelige at komme over, hvor Livet endnu giver Lov til dristige Drømme, og Fantasien har saa vidunderligt et Spillerum — ja, saa følger Sydens Drenge sig allerede som halvvoksne og lever Livet derefter. Lad mig benytte Lejligheden til at sige, at jeg, der har haft Lejlighed til at se og studere saa mange fremmede Landes Ungdom, er evig forvisset om, at der i det Store og Hele ikke findes bedre Ungdom end netop herhjemme.”

„Hvordan er Deres Drengideal?“

„Den Dreng der er frisk og frimodig, sand og sund. Naturligvis skal han være en god Kammerat. Kammeratskabsføl-

sen er en af Livets store og rige Følelser — en af de Følelser, man ikke skal give bort som Skillepønt.“

„Hvad mener De om den moderne Ungdomslitteratur?“

„Vi har jo saa afgjort Overproduktion herhjemme, og en naturlig Følge heraf bliver, at ikke alt er godt. Vil De høre min personlige Mening, saa er det mig en Lidelse at læse de overspændende, uvirkelige Historier, og jeg er ingen Tilhænger af pjattede Fortællinger, hvis Indhold egentlig kun er en Opramsning af „hvordan Dagen gaar for lille Lise.“ En Ungdomsbog maa efter min ringe Mening ikke være altfor virkeligheds-fjern og heller ikke kun „underholdende“, der maa indflettes noget mere lodigt — Naturiagtigelser og den forstaaende Voksnes mere indgaaende Behandling af Drengens Tanke- og Følelsesliv og hans Idealer, som netop tit rummer Livets reneste og bedste Poesi.“

„Læses det meget for Tiden?“

„Ja, det gøres der sikkert. Og sikkert altfor meget, baade i og udenfor Skolen. Naturens aabne Bog er den bedste, og et alvorligt Studium af den giver ikke alene Livet mere Indhold og Farve end de tørre Bogstaver; men gør utvivlsomt ogsaa „Læseren“ mere beredt til at møde „alt paa rette Maade“ naar Leg bliver til Alvor engang.“

„Er dansk Ungdomslitteratur ikke fuldt ud lige saa god og værdifuld som Udlandets?“

„Jo absolut — faa Lande kan vist opvise saa mange gode og friske Ungdomsbøger. De amerikanske og engelske er alle skrevet over een Kam, i Frankrig Spanien og Italien er der saa godt som ingen moderne Ungdomsforfatter.“

„Udsender De en ny Bog i nær Fremtid?“

„Jeg er jo ikke Massefabrikant; men siden „Jean Piaggi“ udkom i Fjor, kommer der nu listende en Antydning af en Ide til en ny Bog. Jeg ved, den lader mig ikke i Ro; men min Arbejds metode tro, kommer Bogen ikke saadan lige straks. Lad os tales ved tidligst Efteraaret 1928.“

„Er flere af Deres Bøger ikke sandfærdige?“

„Ikke naar man betragter Bogen i sin Helhed; men da jeg som oftest bruger levende Modeller, kan det ikke undgaas,

at endog store Dele af visse af mine Bøger kan kaldes sandfærdige."

"Vil De til sidst give os et Fyndord?"

"Lad mig give Dem to. — Det ene er jeg selv Forfatter til: „Hjørnetanden i Underløben og prøv engang til", og det har hjulpet mig meget; men ikke mindst har det andet været mig til Støtte, naar Livets Storme kom, hvad enten de nu kom inde- eller udefra og derfor har jeg hver Gang, jeg har været „stationær" sat det op over mit Arbejdsbord og kigget til det ikke saa faa Gange:

"Ovenover Skyerne er Himlen altid blaa —"

Henry Dahl.

Kostskoleophold

Friluftsgymnasiet

»Elverdams«

(Afdeling under Tølløse Kost- og Realskole — eksamensberettiget.)

Hygiejneleder: Kapt. I. P. Jespersen.

Kort Skoletid.

Spec. udd. Leder af Friluftsarbejdet: Idræt, Havebrug, Lejrspport, Husflid og Sløjd. (Kapt. Torry Gredsted.)

Drenge fra 11 Aar og opefter optages fra 1ste September 1927.

850 Kr. aarl. f. Ophold og Undervisning.

Skoleprogram og alle Oplysninger fra Skoleforstander M. J. Fjeldbo,
Telf. Tølløse 147

Danske Spejdere
køb

Danske Tændstikker
med dette Mærke

En fin Lejrplads.

Fr.værk Ulveflok.

LYSET FRA SØEN

(Fortsat fra Side 22).

"Tag den med Ro, Joe," raabte Skipperen. "Rejs Knægten op. Vi vil smide ham nedenunder til senere. Vi bliver nødt til at flytte, for jeg er ikke ude efter at begaa Mord. Det er sin Sag at bringe Sak — æh — det er sin Sag at gøre sit Arbejde, en anden at myrde."

Ronald følte af to Grunde en stor Lettelse ved Mandens Ord. Han vidste, at saalænge Skipperen førte Kommandoen, blev han ikke dræbt, og han havde opdaget, at det Arbejde Mændene havde for var Sakarinsmugleri.

Medens han tænkte paa det faldt Joe og Bill over ham for at binde ham. Ronald, som var stærk af sine fjorten Aar, besluttede at sætte sig til Modværge. Han langede ud efter Bill med sin temmelig svære Støvle og ramte ham over Skinnebenet, saa han hylede af Smerte og Raseri. I næste Øjeblik var Ronald paa Benene, og ikke uden Grund var han den bedste Bokser i Skolen. Hans venstre Haand skød som et Lyn op i Ansigtet paa Bill, saa hans Kæber smækkede sammen med et Smæld og Mandens Hoved gik bagover med et Ryk, da Ronalds højre fulgte den venstre. Trods Drengets dygtige Forsvar blev han dog overmandet.

I næste Øjeblik, da Ronald tumlede om paa Gulvet, kom Joe sig af sin For-

bavelse og sprang bagfra ind paa Ronald.

Han blev løftet op og baaret ind i et andet Rum, Skipperen bjæde sig ned og Lyset fra Lygten han bar viste Drenge, at var ved at foretage sig noget med Muren. Ronald kunde ikke se, hvad det var; men i Løbet af et Øjeblik vidste han det. Muren aabnede sig og et Gus af kold Luft trængte ind.

"Kom her med ham," sagde Skipperen og forsvandt ind gennem Aabningen, og de to andre bar deres Byrde efter ham. Det flakkende Lys fra Stormlygten kastede spøgelsesagtige Skygger paa de mørke Vægge, da Ronald blev baaret ned ad, hvad han antog for at være en Trappe hugget i Klippen; og hans Hjerte bankede ved Tanken om, at han var i en Smuglerhule fra gamle Dage!

Til sidst naaede de Bunden og han blev lagt paa det fugtige Gulv. I samme Øjeblik lød en Stemme oppe fra, og de tre Skurke sprang forskrækket tilbage, og Ronald saa, at Skipperen havde en Revolver i Haanden.

"Hallo dernede!" raabte Stemmen.

"Hvem er det, — hvor — hvad er der sket, Fred?" raabte Skipperen, da han genkendte Stemmen.

Manden kom hurtigt ned ad Trappen og blev sat ind i, hvad der var hændet i Huset.

"Det er meget alvorligt," sagde den

APM Rulle-
Film.

3' By Tropa ved Hvide Sande.

nyankomne. „Jeg red herover fordi jeg hørte, at Maybell kan være her om et Par Timer i Stedet for om fire, og vi maa se at faa det Stof ud hurtigt, da der netop nu kommer en Jager op gennem Kanalen og —“

„Det er nok, Fred!“ afbrød Skipperen. „Vi kan lade Knægten blive her hele Natten. Lad os gaa ned i Hulen og gøre klar. Hvis Maybell ikke ved, Jageren er i Nærheden, kan der muligvis opstaa Vanskeligheder!“

Uden flere Ord skyndte de fire Mænd sig ned gennem Tunnelen, i hvilken de havde efterladt Ronald bundet paa Hænder og Fødder. Han laa lidt og ventede paa, hvad der nu kunde ske, men saa mumlede han med en kort Latter.

„Der kan ikke ske noget, uden jeg selv laver det!“ tænkte Ronald, og begyndte at forsøge paa at frigøre sig. Han prøvede længe, og skønt det syntes haabløst, lykkedes det ham dog tilsidst at løsne Armene saa meget, at han ved at vride sig kunde faa højre Haand ned i Lommen efter Kniven, han havde hentet — og hvis Afhentning havde bragt ham i denne kildne Situation.

Den største Vanskelighed var at faa

Kniven aabnet, og han næsten brækkede Tænderne under Forsøget; men det lykkedes, og i Løbet af faa Minutter var Rebet om Haandleddet skaaret igennem, og han kunde atter bevæge Hænderne frit.

Derefter tog det ikke lang Tid at frigøre Benene, og et Øjeblik efter stod han ubeslutsom og tænkte paa, hvad han nu skulde gøre.

„Skal jeg følge efter dem?“ mumlede han.

Saa kom han i Tanker om, at det kunde ingen Nytte være til, der maatte være en anden Udvej.

„Selvfølgelig!“ sagde han hurtigt. „Det er Sagen!“

Han huskede, at Fred havde talt om at ride herover, og det betød, at der maatte være en Hest i Nærheden.

Han skyndte sig op ad Trappen — saa hurtigt han kunde i Mørket — spekulerende paa om den hemmelige Dør var aaben. Hvis den var lukket —

„Gudskelov, den er aaben!“ aandede han lettet, da han kom til Toppen og fandt Hullet i Muren. „Et Svineheld!“ sagde han og lo lidt nervøst, da han gik igennem den.

Al Spejdermundering

faas

bedst og billigst

i

det gamle Spejderdepot

Studiestræde 30 II

I. ULRICH

Tlf. C. 3186

Nogle Eksemplarer af Jamboreebogen
kan faas à 1 Kr. pr. Stk.

Leverandør til Forbrugsforeningen for
Embeds- og Bestillingsmænd, samt Løger.

Spejd altid efter

Mærket Tre Ben i Ringen
naar De kober Sæbe
Dette morsomme lille Mærke er
Garantien for, at De faar den
rette

Worning & Petersens
Xeroformsæbe
Overalt — over alt

DANSK REJSEBUREAU
udsteder alle

Jernbane-, Dampskibs- og
Soveplads-

Billetter.

Tlf. 8048. AMAGERTORV 24. Tlf. 8051
København.

Konditor Henning Klenz

St. Kongensg. 12 — Cent. 5011

De bedste Kager, Chocolader og Desserter
Bringes overalt i Byen

Spejdernes Haandbog

Billigste Spejderbog

1,50

Faas hos alle Boghandlere.

En god Bog, den bedste Gave

Køb Bøger til Konfirmationen

hos

Fr. Palm Greisen, Silkegade 4,
Telf. Central 4619 og Byen 7018

Fotografi- Rammer

EMIL L. OLSEN
SKINDERGADE 22
TELEFON BYEN 3192

I Lejren

bør altid benyttes

WOLFF & ARVÉ's

Leverpostej, Kødretter, Fiskeretter
og Tidemands Frugtsafter
og Marmelader.

Faas hos alle Købmænd,

Han gik til Yderdøren, og da han forsigtigt aabnede den, hørte han en Hests Vrinsken.

Det var kun et Øjeblik's Sag for Ronald at komme ud og springe op paa Hestens Ryg.

„Kom saa, gamle Dreng!“ Han huggede Hælene ind i Dyrets Sider og galopperede af Sted ad den ujævne Vej, der førte til Byen.

Medens han red, pressede han sin Hjerne for en Plan til at tilintetgøre Smuglerne. Han vidste, at han kunde faa fat i Landsbyens eneste Politibetjent, men hvad Nytte var det til? Der maatte være en anden Løsning, men han kunde ikke finde nogen, før han efter at have redet en halv Mil naaede Byens Udkant og ude paa Spen saa Lysene fra et Skib.

„Der er Løsningen!“ næsten raabte han. „Hvis jeg blot kan tiltrække mig deres Opmærksomhed og —“

Han havde været saa optaget af Skibet paa Spen, at han ikke havde bemærket, at Hesten havde naaet Brolægningen, før han nær var blevet revet af ved at tørne mod en Gadelygte. Lyset var slukket, og det var dette, der gav Ronald hans Ide.

Han holdt an og knælede paa Hestens Ryg, aabnede for Lampen og famlede i Mørket ved Hanen til han hørte Gassen strømme ud. Hurtigt strøg han en Tændstik og tændte Lygten.

Han drejede Lyset ned og skruede igen op for Flammen. Han vedblev med dette i længere Tid, stadig gentagende den samme Meddelelse med Morsetegn: „Smuglere i Wimpit — Smuglere i Wimpit — Skib kommer om en Time.“

Der var en Mulighed for, at Skibet derude var Smuglerskibet, men Risikoen maatte løbes, og en Stund kom der intet

Svar, saa han troede, det hele havde været forgæves.

Han kunde have grædt af Ærgrelse og —

Et kort og et langt Lysblink derude fra fik ham til at raabe højt af Glæde, han havde vundet. Skibet svarede paa Signalerne — fortalte, at det var Jageren, og bad om nærmere Oplysninger — hurtigt arbejdede Ronald med sin improviserede Signallygte og fortalte hvad han vidste.

„All right,“ kom Svaret, og saa saa Drengen Skibet sætte Farten op og forsvinde.

Da Ronald var færdig med sit Arbejde, gik han ind og fortalte Fred Harper, hvad der var hændet ham; og omtrent tre Timer senere, medens de talte med Betjenten, kom en Klynge Mænd marscherende. Det var Marinesoldater med Smuglerkapitainen og nogle af hans Mænd.

Da Skipperen saa Ronald og opdagede, det var Drengen, som han troede stadig var hans Fange, og som havde bragt ham Modgangen, gjorde han en Bevægelse, som vilde han slaa ham, men en ung Løjtnant puffede ham bort.

„Det kan vi takke dig for,“ sagde Officieren, da Ronald paa Løjtnantens Spørgsmaal fortalte, det var ham, der havde signaleret Meldingen. „Det kan vi takke dig for, at vi gjorde den værdifulde Fangst baade af Smuglere og Sakarin. „Du skal høre nærmere.“

Og det gjorde Ronald — i Form af et rosende Brev fra det Regeringsdepartement, som havde med den Slags at gøre. Inden i Brevet laa en Anvisning paa 250 Kroner.

Til
Lejrudrustningen hører
1 Stykke

Asp
Toiletsæbe.

Faas overalt.

Hvorfor! revner Overlæderet?

Fordi Deres Skocream har været fabrikeret af Sæbe, Potaske og Terpentiner.

Brug Spejderskocream!

Det er ren Voxsvarte, saa revner Læderet aldrig. — Saa har De: **Aldrig blanke Støvler. Aldrig vaade Fødder.**

A/S Nordisk Blacking Comp. Lærkevej 11. Tlf. 5092-12687.

EN DRØM

Nu skal jeg fortælle jer den mærkeligste Drøm, jeg nogensinde har haft. Jeg drømte, at jeg var ude at besøge en Trop; det var nu ikke det mærkeligste, for det hænder af og til. Men det var en underlig Trop. Der skulde være Møde Kl. 7½. Klokken manglede endnu 3 Minutter, *men alle Drengene var der allerede.* Der var 32 i Troppen, og de var der allesammen. Selv de fire Patruljeførere var der. Jeg var meget forbløffet, og jeg spurgte Tropsføreren, hvorledes det gik til. Han saa helt forbavset paa mig og sagde, at saadan var det hver Gang — *selvfølgelig!* Og jeg spurgte ham, hvorledes han havde faaet sine Drenge til at møde saa præcise. Svaret lød til min Bestyrtelse, at det havde han slet ikke faaet dem til — *det gjorde de af sig selv — naturligtvis.* — Men husk paa, det var kun en Drøm. — Kl. 7½ stødte Føreren i sin Fløjte. Drengene, der havde løbet og leget i Salen, stod stille som Statuer. Kommandoen: Træd an! lød. Drengene blev raabt op, og Troppen præsenteredes i Retstilling. Jeg saa paa mit Ur;

Kl. var 7,31 — men det var jo ogsaa kun en Drøm.

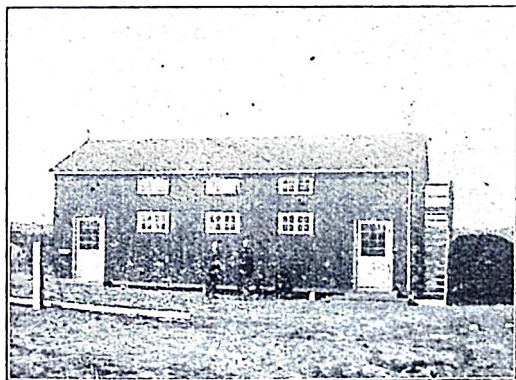
Øvelserne begyndte, og jeg gik rundt og saa paa Drengene. *De var alle i Bluse, og de havde alle Distinktionerne i Orden.* Patruljefarve og Tropsnavn var paa Plads, — alt var i Orden. Jeg nævnede det i en rosende Tone for Føreren. Han saa paa mig med et Blik fuldt af Medynk og nøjedes med at svare: *„Selvfølgelig!“* —

Jeg spurgte ham — helt frygtsomt — hvor mange af hans Drenge der kom til Tropsmøderne, og hvor mange der var med paa Turene om Søndagen. *„Alle sammen!“* svarede han. Og da jeg spagfærdigt tilføjede: *„Ogsaa i Regnvejr?“* nøjedes han med at se paa mig med en knusende Foragt.

Ja, det var en højst mærkværdig Trop. *Men det var jo ogsaa kun en Drøm,* og da jeg vaagnede, rystede jeg paa Hovedet og sagde til mig selv: *„Tænk, at man kan drømme saadan noget Sludder!“*

Men sæt, det virkelig var saadan i en Trop. Tænk, hvilken vidunderlig Trop! —k—e—n.

1. VALBYS TROPSHUS

1ste Valby's Tropsshus er ikke nyt, men godt og rummeligt. Paa Loftet er der gjort Plads til ca. 20 sovende Gæster. Provisionsanere, der ønsker Logi, kan skrive 3 Dage i Forvejen til Trops-

fører Sv. Aage Petersen, Vslundsgade 18, 3. S., L. Vi hilser 1ste Valby Velkommen og siger dem Tak.

Hylltesekretæren.

APM Rulle-
Film.

Det Danske Spejderkorps'
officielle Depoter

er

Lejr- og Spejderhuset

Nørregade 15

og

Spejder Munderings Magasinet

Landemærket 3

Dansk Spadsærefodtøj.

Dansk Sportsfodtøj.

SPEJDER!

Du støtter dit Land ved altid at forlange danske Varer. Køb derfor altid

DANSK FODTØJ

Det er mindst lige saa pænt og bedre end det udenlandske. Se altid efter, at Æskerne bærer „Dansk Arbejde“s Mærke.

Foreningen af Kbhvns Skoletøjfabrikanter

Dansk Selskabsfodtøj

Dansk Hjemmefodtøj

EFFEKTIV

Kolynos odelæggende virkningsfuldt Middel over af Bakterier som ligger paa Lur indeni Munden. Den renser Tænderne omhyggeligt og beskytter dem mod Smerte og Odelæggelse

Brug den paa en tør Børste

KOLYNOS

TANDPASTA

FRA HOVEDKVARTERET

FOTOGRAFIER

Alle, der har taget gode Fotografier paa Stockholmerturen, opfordres til at indsende Kopier — helst sorte og paa blankt Papir — til Lærer Aage Jørgensen, Frederiksværk. Det paatænkes af de bedste at lave et lille Mindealbum, Pris 1 Krone. — De, hvis Billeder anvendes, faar gratis 5 Eksemplarer af Albummet.

Sidste Frist for Indsendelse er d. 15. September.

SKOVMANDSKNIVE

Udenrigsministeriet meddeler følgende:

En Del Spejdere er syd for Grænsen blevet anholdt fordi de var i Besiddelse af Vaaben. Spejderne er dog atter igen blevet løsladt med en Advarsel.

De omtalte „Vaaben“ er de almindelig brugte bredbladede Dolke (Skovmandsknive). Det maa altsaa erindres, at disse Knive i Tyskland betragtes som Vaaben, hvorfor det ikke er tilraadeligt at medtage saadanne paa Ture syd for Grænsen.

Da det endvidere er strafbart at bære „skjulte Vaaben“, er det heller ikke tilraadeligt at medbringe de omtalte Knive i Rygsækken.

SPEJDERVAGABONDER

Spejdervagabonder.

Fra det internationale Bureau har Korpset modtaget Advarsel om følgende Folk:

John Hompoth, Alder ca. 30 Aar, klædt i Kakhi Skjorte, stor Hat, sort Tørklæde og Bjergstøvler, ungarsk Nationalitet.

Bubeck, Fransk Nationalitet, udgiver sig for „General Sekretær for de protestantiske Spejdere i Luxemburg“.

Ingen Assistance af nogen Art maa gives disse Folk, der intet har med Spejderbevægelsen at gøre. Eventuelle Oplysninger bedes straks sendt til Korpset.

Brug

Spejdent

Tandpasta

EN »SPEJDERNES BORG«

Paa et nylig afholdt Møde for Førere og Raadsmedlemmer uddybedes den Tanke at skaffe Korpset sit eget Hus. Planen, der jo igennem Aarene lejlighedsvis er blevet drøftet uden at kunne gennemføres, vandt stor, til Tider endog begejstret Tilslutning.

Der er heller ikke Tvivl om, at det vil virke til Gavn for Spejderbevægelsen herhjemme, naar Korpset engang naar Maalet: sin egen Bygning med Kontor, Mødesal, Tropslokaler, Restauration og Pensionat for Provinsspejdere, Klublokaler for Førere o. m. a. godt.

Paa Mødet nedsattes to Udvalg til det forberedende Arbejde. Udvalgene giver paa et nyt Førermøde d. 13. Sept. Kl. 7½ Em. i Grundtvigs Hus nærmere Meddelelse om hvorledes Sagen tænkes grebet an. —

Det bliver et stort Arbejde for os alle.

Ogsaa Du vil faa din Del deraf — At Du vil gaa løs paa Opgaven med fuld Kraft, regnes der med.

FUNDNE SAGER

Efter Lejren ved Stockholm er der til Korpset indleveret følgende fundne Ting:

- 1 Feltflaske.
- 1 hvidt Madrasvaar.
- 1 Teltunderlag.

Ovenstaaende kan efter nærmere Aftale med Kontoret afhentes inden 1. Oktober.

Det Danske Spejderkorps.

Korpskontor:

Bornholmsgade 1, K.
Tlf. Palæ 2801.
Kontortid 12—17, Lørdag 12—14,
Mandag 12—17 og 19—21.

Spejdernes Magasin:

Redaktion: Tropsfører O. Madsen,
Gl. Kongevej 85, V. Tlf. V. 1570v.
Expedition: Spejdernes Boghandel,
Nørregade 15, K. Tlf. Byen 4986.
Annoncer: Divisionschef Banner-
Jansen ved Bureau 8013.

Officielle Depoter:

A/S. Lejr- og Spejderhuset,
Nørregade 15, K.
A/S. Spejder Munderings Magasinet,
Landemærket 3, K.

NEFA

den ideelle, elektriske
Cyklelygte.

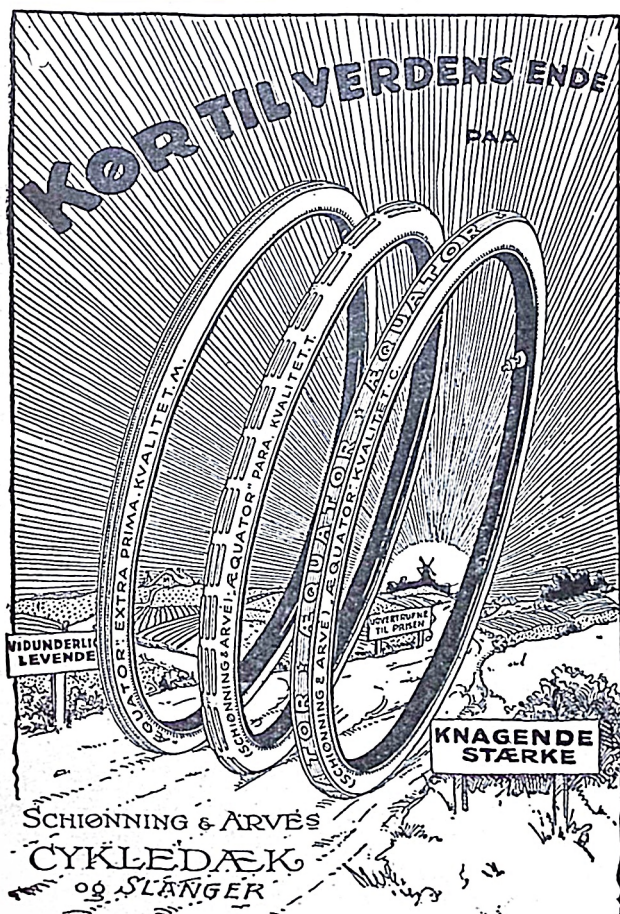
den praktiske Lygte
for praktiske Folk.

Lygten for Scouts.

A/s NEFA

DALSLANDSGADE 11 — TELEFON: AMAGER 1858

Læs Nordisk Spejdersport

TELTE

fra 27 Kroner pr. Stk. syet af
prima amerik. Army Duck.

DE BEDSTE OG DER-
FOR DE BILLIGSTE.

Køb intet Telt uden at have
set mine forskellige Telte op-
stillede i

H. HALMØE

CORTADELERSGADE 8
TELEFON BYEN
KØBENHAVN K. 6762

BYENS REPRODUKTIONSANSTALT
• AKTIE- • SELSKAB •
CLICHÉER AF • HVER ART •
• FREDERIKSBØRGGADE •
• TELEFON : • 5 • BYEN 7750. •

SPEJDER MUNDERINGS MAGASINET

ARTISELSKAB

LANDEMÆRKET 3 - TELEFON 10,909 - KØBENHAVN K.

OFFICIELT DEPOT FOR DET DANSKE SPEJDERKORPS

Hvorfor ikke se Sandheden i Øjnene

Vi har

kun de rigtige Varer

til de rigtige Priser!

Katalog tilsendes gratis.